la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Barcelona, 27 d'octubre de 1930

Any I. — Número 31 Redacció i Administració: Ronda Universitat, 6, pral. -- Telèfon 21808 Impremta: Barbarà 11 i 13 -- Telèfon 19603 Preu: 15 cèntims

Qui vol ésser Ministre o Governador?

(Referències: Claris, 24 - entresol)

Nosaltres diem...

...Que

A la presó de Barcelona hi ha tancats, des del dia onze d'aquest mes, sense que fins l'hora actual hagin estat encartats en procés, els següents presos governatius:

Lluís Companys,
Joan Lluhí Vallescà,
Angel Pestanya,
Sebastià Clarà,
Pere Foix,
F. Ricard Escrig,
Jaume Vallverdú,
Josep Alamarcha,
Joaquim Bassons,
Víctor Font,
Llorenç Garcia Caparrós i
Joaquim Pijoan.

A més a més—i aquest ès de fa molts més dies—hi ha detingut el nostre collaborador dibuixant Helios Gómez.

Hi havia també, fins divendres, un altre company nostre: Emili Granier-Barrera. Però aquest—ciutadà francès—fou acompanyat dissabte passat a la frontera, per una parella de la guardia civil com si es tractés d'un assassí. Emili Granier fou passejat des de la "Jefatura" de policia fins a l'estació i d'allà a la frontera, amb les mans emmanillades i a peu.

Aquesta és la "normalitat" de Berenguer!

La persecució de la Premsa

Estem arribant al primer mes de supressió de la censura. Fou suprimida el 29 de setembre a la una de la tarda. D'aleshores ençà els periòdics es troben bloquejats pel Codi Penal de la Dictadura, per la Llei de Jurisdiccions, pel Codi de Justicia Militar, pel Codi de la Marina de Guerra i per la llei d'Ordre públic. El comandant d'aquest bloqueig és el fiscal. Els antics censors(a punta d'alba fan l'espionatge de la premsa matutina, i en pondre's el sol fan el dels periòdics del vespre. El fiscal, del 29 de setembre ençà ha denunciat els següents periòdics de Barcelona, que la policia després ha recollit, mentre escorcollava redaccions, administracions i impremtes, i donant lloc a incoacció de sumaris i als consegüents processaments, amb exigència de fiances de 1.00 pessetes per llibertat provisional algunes vegades, i de 2.000 pessetes per responsabilitat civil.

Dia 30 de setembre:
"Solidaridad Obrera".
Dia 1 d'octubre:
"La Publicitat".
Dia 2 d'octubre:
"La Nau".
"Solidaridad Obrera".
Dia 3 d'octubre:
"La Publicitat".
"El Progreso".
"L'Opinió".
Dia 4 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
"Acción".
Dia 5 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
Dia 6 d'octubre:
"La Rambla de Catalunya".
Dia 7 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
"La Nau".
Dia 8 d'octubre:
"La Publicitat".
"Solidaridad Obrera".
Dia 9 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
Dia 10 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
"L'Opinió".
Dia 11 d'octubre:
"Acción".
Dia 15 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
"La Publicitat".
Dia 16 d'octubre:
"La Señal".
Dia 17 d'octubre:
"La Batalla".
Dia 18 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
"Treball".
Dia 19 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
Dia 21 d'octubre:
"El Progreso".
Dia 22 d'octubre:
"El Progreso".
"Solidaridad Obrera".
Dia 23 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
Dia 24 d'octubre:
"Solidaridad Obrera".
"La Publicitat".
"L'Opinió".

(Continuarà)

A la pàgina 12 publiquem una interessantíssima fotografia. Ho fem per si qualsevol dia se'ns sortia amb allò del "bulo".

CIUTADANIA

Germà Granier, company...

Germà Granier, salut. Salut en aquesta terra francesa, pàtria oficial teva — que potser no sabrà identificar-te sota el teu estrany uniforme de senegalès, soldat de la República.

Germà Granier, ahir no vam poder acomiadar-nos de tu. Millor. Les teves mans cordials, lligades pel ferro infamant, s'haurien desficiat en un dolor inútil per dir-nos adéu des de la finestrella sòrdida del vagó de tercera. Millor, germà Granier. Jo no hauria pogut dir-te tampoc — enderiat per la rancúnia i pel fàstic dels tricornis que et feien companyia — les paraules que et volia dir. Les paraules, germà Granier, que volien dir-te tots els germans teus d'aquesta RAMBLA *que ha sabut ésser, amb tu, veu d'alerta i bandera de combat.*

Millor, germà Granier. Ahir ens hauria faltat serenitat, a tu i a nosaltres, per dir-nos les paraules de comiat. Millor. En aquesta hora només em reca la magnífica placa que el nostre fotògraf es va perdre. La magnífica placa que avui hauríem ofert als nostres lectors: tu, germà Granier, emmanillat com un criminal, en marxa pels carrers d'aquesta Barcelona que tracta d'ésser una ciutat d'Europa, acompanyat de dos guàrdies civils. Ah, germà Granier, germà de vint anys! Hauria estat una magnífica placa, amb la seva inscripció que hauria dit: "Un ciutadà a Espanya". I l'hauríem dedicada, tota sencera, al senyor Ignasi de Despujol i Sabater, governador de la "província"...

Però no hi pensis més, germà Granier. Procura viure en pau, ací dalt, la teva vida. Nosaltres som aquí, i nosaltres tenim memòria per nosaltres i per tu. T'han expulsat d'aquest país on hem de vegetar, germà Granier. No t'impacientis massa, però. Viu en pau, si pots, ací dalt. Viu i procura refer aquesta joventut que el presidi espanyol t'ha robat amb horribles afanys de victimari. Procura refer aquests anys, camarada, sota l'estrany uniforme de Senegalès — que ja t'ha d'ésser, tanmateix, difícil — i després sota el teu hàbjit civil de ciutadà de França. No t'impacientis massa, pobre germà. Sí, sí, ja sabem que a Catalunya has deixat els teus anhels millors i les teves devocions més cares. Ja sabem que aquest terra d'on t'han expulsat guarda les teves hores més pures i — com en carn viva — els teus millors afanys d'adolescent. Ja ho sabem, germà Granier. Però no t'impacientis. Que sigui per tu com la mare a com la núvia—una núvia palpitant de volers i de desigs—, absent i fidels. Que sigui per tu com el record d'una hora desolada que passà i com l'esperança de clares albades que vindran.

No t'impacientis, amic. Amic que has sabut donar el que tenies i el que no tenies — els anys millors d'una infància enfebrada i les hores més bones d'una fina joventut intelligent i rebel — per la causa d'una Humanitat on els homes fossin bons i fossin cordials i fossin germans. No t'impacientis. Nosaltres, que t'hem conegut, tenim memòria per nosaltres i per tu. Nosaltres sabem quin és el nostre deure, i sabem el deute que hem contret amb tu. Nosaltres, germà Granier, no abandonarem la nòble partida en la qual fores bon soldat i bon apòstol. Potser caurem, com tu; potser veurem les nostres mans emmanillades i el nostre pas en ritme amb la marxa d'una parella uniformada. *Però, amic, darrera nostre s'aixecaran altres braços i veus. Darrera nostre s'aniran aixecant cada jorn nou — en nobles gestos de revolta — els braços i les veus de tot un poble. Els braços i les veus de les mares que hauran vist passar els fills com ahir et van veure a tu — en un carrer d'Amargura —, i els braços i les veus dels germans que hauran vist passar els germans com ahir et van veure a tu...*

No t'impacientis, germà Granier, no t'impacientis. Altrament, això ja no serà pas massa llarg. Mira: han perdut la serenitat, han perdut el control, "ells". Ahir plantaven els braços d'acer de les metralladores sobre l'asfalt del carrer valencià; abans d'ahir s'enduien un Home — un Home que és una mica apòstol i una mica heroi—, i se l'enduien d'esquitllentes, com els llops; avui, avui t'emmanillen i et passegen com un Crist entre la multitud que esguarda el teu pas amb una gran mirada d'afectes per tu, germà, d'afectes que esdevindran odis — odis per a "ells" — quan hagis passat, camí de França.

Germà Granier, salut. Salut en aquesta terra francesa que potser no sabrà identificar-te — i pitjor per a ella — sota el teu estrany uniforme. Ja que ahir no vam poder acomiadar-nos, fem-ho ara, en un "A reveure!" de cor. Ací hi ha un lloc per a tu, germà. Un lloc que no ocuparà ningú fins que tu tornis. Però — deixa'ns-ho repetir — no t'impacientis. Espera. Ara, de lluny, podràs viure una mica per tu i pels teus; podràs refer una mica els anys d'una joventut que els presidis espanyols van arrabassar-te. Podràs retrobar forces noves per a quan necessitarem de tu. Mentrestant, reposa i viu. Mentrestant, no et descoratgis, que ací et guardem un lloc d'honor. Un lloc ove la teva fina intelligència d'europeu i la passió dels teus gestos de ciutadà del món s'han ben guanyat.

Germà Granier, salut.

J. M.º M.

Esport i ciutadania

Dissabte va reunir-se, per primera vegada, el Jurat del premi "Cèsar August Torres", del concurs literario-esportiu organitzat per la Federació Catalana de Futbol

Abans-d'ahir, a dos quarts de vuit del vespre, el senyor Plantada, president de la Federació Catalana de Futbol, donà oficialment possessió al Jurat que ha de fallar el concurs literàrio-esportiu organitzat pel nostre primer organisme futbolístic, amb el nom de "Premi Cèsar August Torres", en memòria del benemèrit ex-president del Centre Excursionista de Catalunya.

Assistiren a l'acte tots els designats, llevat del company Guardiola i Cardellach. Els senyors Pompeu Fabra, Carles Soldevila, Domènec Guansé i Sindreu ("Fivaller") canviaren impressions i acordaren tornar-se a reunir d'ací tres setmanes, per a dictar el fall.

Els demanàrem unes impressions.

Mestre Fabra ens digué que l'organització d'aquest concurs literàrio-esportiu li semblava un encert remarcable. Creu ell que és així com la crítica esportiva pot endegar-se i polir-se, i que això pot esperonar tota la gent que escriu d'esport a escriure d'altres coses, i això, evidentment, resultarà beneficiós per a tothom: per a la literatura i per a l'esport.

Carles Soldevila coincidí amb Mestre Fabra. Digué que ell no podia considerar-se esportiu, com mestre Fabra, però que de petit s'havia fet bons tips de jugar a futbol. Manifestà que l'orientació del nostre primer organisme futbolístic li semblava admirable.

Preguntàrem si s'havien presentat moltes obres.

— Cinc.

—Els noms dels autors?...

—Es secret.

—¿No podeu avençar cap impressió?

—En absolut. No n'hem llegida encara cap.

—¿Creieu que aquest concurs pot restar incorporat com una cosa tradicional als nostres costums?

—Ho creiem molt convenient.

Poca cosa més podiem demanar-los, i menys encara podien respondre'ns. Acabaven de posar-se en contacte. Les obres presentades al concurs jeien — curosament embolicades — damunt la taula. Llur actuació, com a jurats, encara no havia començat d'una manera efectiva.

—Fins d'ací tres setmanes — conclogueren — no us direm res més.

BOSTON - BARCELONA
(Un campament a l'Atlàntic)
No oblideu aquests noms.

la rambla de Catalunya

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

Trimestre. . . . . 2'50 ptes.
Semestre . . . . . 4'50 "
Any . . . . . 9'— "

Nota: La subscripció pot fer-se efectiva a la nostra Administració, en metàllic o en segells de correu.

ESPORT

Josep Gironès

Si hom ens demana quina ha estat la individualitat esportiva de la nostra terra que ha aconseguit destacar d'una manera més remarcable aquesta temporada, dubtarem una mica abans de respondre. I, probablement, després de molt dubtar, no podrem triar entre aquests tres noms: Gironès, Canyardo i Artigues. Evidentment, són els tres homes de la temporada, i aquesta afirmació ve a desmentir la llegenda d'aquella Catalunya exclusivament futbolística: un boxador, un ciclista i un nedador.

Si hom ens demana, però, quina és la figura esportiva més popular de la nostra terra, no haurem de rumiar gens per a respondre: Josep Gironès.

El boxador de Gràcia és, efectivament, l'esportiu més popular de Catalunya. L'home que té la simpatia de tothom. L'única valor que ningú no discuteix. El veritable ídol de la multitud.

Janer, Quadrada, Zamora, Samitier, Alcàntara i tants d'altres, han tingut, també, llur moment de popularitat màxima. En aquell moment, però, no ha estat gens difícil de trobar entre el poble qui els ha discutit, qui els ha negat o ha restat mèrits, qui els ha tingut antipatia. En el cas de Gironès, aquest ambient mistificat, no existeix. Gironès és un veritable ídol, de la vàlua del qual ningú no dubta, al qual tothom estima i en el qual — per difícil que sigui la prova — posa la confiança més absoluta.

Cal, només, assistir a un dels combats que ell disputa. El públic més heterogeni — joves i vells, rics i pobres, policies, comunistes, funcionaris del Govern civil, afiliats a l'Estat Català, socialistes, madrilenys, lerrouxistes... — sent pel boxador de Gràcia una sincera devoció. Josep Gironès és — no hi ha pas cap dubte, encara que sembli exagerat — una de les nostres primeres figures nacionals. Aquella idolatria que uns anys enrera sentien els francesos per Carpentier, la sent avui Catalunya — i en dir Catalunya volem dir els catalans i els que hi viuen — per Gironès.

Val a dir que el boxador campió d'Europa del pes ploma s'ho ha ben guanyat. La seva actuació com a boxador ha estat sempre una cosa seriosa. La seva actuació com aparticular ha estat, en tot moment, exemplar. S'ha fet pas a cops de puny, però a cops de puny ben donats. De cara a cara i pensant sempre amb el cap. Si en llurs respectius camps d'acció, els nostres polítics, els nostres financiers, els nostres sociòlegs, els nostres industrials, els nostres artistes, haguessin obrat en tot moment com ha obrat Gironès en el camp de la boxa, moltes atzagaiades haurien estat evitades i d'una altra manera rutllarien les coses.

Josep Gironès ha fet de la boxa una religió. La seva religió. I la conrea amb una devoció exemplar, amb una netedat impecable, amb una seriositat excepcional, i l'home que mai no ha volgut fer de star, l'home que ha fugit sempre de l'espectacularisme, l'home que parla poc i fa molt, s'ha trobat encimbellat al capdamunt de la popularitat, amb un prestigi que cap altre ciutadà, en el seu respectiu camp d'acció, ha aconseguit.

Josep Gironès és l'antítesi de l'as esportiu, comunament conegut entre nosaltres. No és l'home que cerca exhibir-se, sigui com sigui, per efr-se popular. No és l'home que de l'esport en fa una font d'ingressos per a llançar-se a la vida de cràpula o de nabab. Josep Gironès és la figura esportiva que ens fa quedar millor a tots els esportius davant els detractors de l'esport. Josep Gironès ha fet més adeptes a la boxa que totes les propagandes.

Josep Gironès és un perfecte esportiu, i per això és qui és. Mai ningú no li ha sentit un mot despectiu pel seu adversari. Mai ningú no l'ha vist cometre una incorrecció. Mai ningú no ha dubtat de la seva sinceritat professional. Mai ningú no l'ha vist queixar-se d'un arbitratge injust. Josep Gironès és un gran campió, però és, encara, més gran esportiu. I és aquesta darrera qualitat, més que la primera, la que l'ha fet popular, la que l'ha enlairat i la que l'ha fet estimar de tothom.

Josep Gironès és un model de boxadors. La seva qualitat més remarcable, però, és la d'ésser un model d'as. Pot servir d'exemple a tota la nostra generació esportiva, però caldria, sobretot, que en servís a tota aquesta plaga d'asos fets o a mig fer que patim.

L. AYMAMÍ I BAUDINA

Llegiu i propagueu

LA RAMBLA DE CATALUNYA

SAMITIER A MADRID?

Aquesta pregunta fa una sèrie de dies que la llegim a la premsa esportiva i a la no esportiva. Hom ha parlat amb insistència de l'anada de Samitier a Madrid, a fer companyia a Zamora.

Els castellans diuen que "cuando el río suena..." i en aquest cas és just d'aplicar la dita.

Es molt probable, en efecte, que Samitier trasladi la seva residència a Madrid, si arriba a un acord amb un conegut sim comerciant barceloní, el qual vol muntar una sucursal a la capital d'Espanya i posar-hi de gerent En Samitier. En aquest cas Samitier no anirà a Madrid per a jugar amb el el R. Madrid, sinó que hi anirà per assumptes particulars. Els efectes, però, seran els mateixos, naturalment, perquè Samitier, un cop instal·lat allí —si s'arriba a un acord—serà sollicitat, no tan solament pel R. Madrid, sinó també per l'Atlètic i per tots els clubs que s'hi vegin amb forces... econòmiques.

Tenim entès que el Barcelona li donarà la baixa sense fer-ne pagar cap pesseta, atenent les circumstàncies especials del trasllat.

Si això es confirma, ens n'alegrarem com amics particulars de Samitier, perquè representarà una prosperitat per a ell, però ho sentirem profundament com a aficionats i com a esportius catalans.

Heu-vos ací una versió dels sensacionals rumors, que a Madrid han fet tant d'efecte com aquí. O més.

UNA RESPOSTA OPORTUNA

Ahir, al camp del Sabadell, un aficionat va intentar entrar amb un carnet que ja estava talodrat i que segurament li havia tirat algun amic des de dintre.

El porter es negà a deixar-lo passar. L'aficionat assegurava que el forat correspanía al partit de segons equips que s'havia jugat al matí, i insistia en passar.

El porter, com a darrer recurs per a convèncer aquell ciutadà de la impossibilitat de deixar-lo passar, li digué:

—Es inútil. Jo no puc mancar al meu deure. Demaneu-me el que vulgueu, menys això.

L'home que volia entrar va posar la cara tot optimista i respongué amatent:

—Doncs, doneu-me tres pesetes per comprar l'entrada.

LA REFERENCIA OFICIAL DE LA SUPOSADA ANADA DE SAMITIER A MADRID

El Barcelona ha fet pública una nota oficiosa de les que té costum de donar periòdicament a la premsa, i entre altres coses diu que no sap res de tot això que aquests dies s'ha dit, entorn d'una possible anada de Samitier a Madrid.

Per altra part ens asseguren que el notable jugador diumenge vinent tornarà a figurar en els rengles blaugrana, mentre que les notícies que vénen de Madrid parlen amb insistència del trasllat de residència de Samitier.

Ja veurem a l'últim qui té raó, si els que donen la versió que transcrivim en un altre lloc d'aquesta mateixa secció o la que qualifiquem d'oficial.

EL PROFESSOR BLANCO, A BADALONA

El professor Enric Blanco Alberich assistí ahir al partit Badalona-Europa jugat a la ciutat de la costa. Fou convidat a llançar el cop inicial, acompanyat de la seva filleta Evalu, i el públic els ovacionà amb afecte i entusiasme.

ESPORT I CIUTADANIA

EL III CICLE DE CONFERENCIES DE LA F. C. F. A.

La travessia de l'Atlàntic, per Enric Blanco

La Federació Catalana de Futbol Associació ha volgut començar el seu III cicle de conferències homenatjant Enric Blanco i Alberich, l'heroi de Catalunya que ha acomplert la proesa de travessar l'Atlàntic en la petita embarcació "Evalu" que aquesta gesta ha fet famosa.

I a aquest efecte ha tingut a bé oferir a Blanco l'oportunitat d'avençar uns conceptes del llibre que pròximament publicarà sota el patronatge de LA RAMBLA DE CATALUNYA, relatant les incidències de la travessia.

N'hi va haver prou que els diaris anunciessin que aquesta conferència se celebraria ahir al Palau de la Música Catalana, per tal que comencés de seguida la demanadissa d'invitacions, i el dissabte ja a la Federació Catalana no podien complaure cap dels molts interessats a assistir a la conferència, que havien esperar a darrera hora per sollicitar invitació.

Quan feren aparició a l'estrada del Palau els elements del Consell Directiu de la Federació Catalana, acompanyant Enric Blanco, el públic, que ocupava per complet totes les localitats, va ovacionar el vencedor de l'Atlàntic, posant de lleu la simpatia que el poble de Catalunya sent per ell i per la seva gesta.

La presentació del conferenciant la va fer el senyor Plantada, president de la Federació Catalana de Futbol, el qual remarcà que el conferenciant gairebé no necesitava presentació, ja que la seva gesta ha tingut ressonància arreu del món. Comparà Blabco amb Lindberg, i va dir que tení molt més mèrit el que ha fet el nóstre compatriota, ja que l'aviador americà va exposar només la seva vida, mentre que Blan estava tan segur del seu triomf que no va vacillar a embarcar amb ell la seva muller i la seva filleta. Acabà demanant a l'auditori que fos indulgent amb el llenguatge del professor Blanco, ja que després de vint-i-dos anys d'ésser absent de la nostra terra, per força ha de tenir dificultats de pronunciació.

Una nova ovació saludà les paraules del president de la Federació i acte seguit el conferenciant començà la seva dissertació, projectant una trentena de positives, d'una forta vàlua documental, preses en moments interessants de la travessia de l'Atlàntic.

Enric Blanco va començar tot seguit a llegir unes quartilles que digué que s'havia preparat per tal de tenir menys dificultats d'expressió. Digué que la idea d'emprendre's aquesta travessia se li va ocórrer fa deu anys, en llegir les descripcions que feia una revista americana d'una empresa semblant que havien portat a cap un anglès anomenat Stock amb la seva germana i un amic. Blanco, portat pel seu esperit àvid d'aventures, va proposar a la seva muller aquest viatge, que no han pogut realitzar fins al cap de deu anys, degut a què estaven mancats dels recursos necessaris per l'adquisició del balandre, i per subvenir a les despeses de la travessia. Explicà que no l'havia impulsat a fer aquest viatge cap altre interès que el de satisfer el seu afany d'aventures. Ressaltà les diferències que hi ha entre l'"Evalu" i el "Firecrest", de l'Allain Gerbault, i féu ressaltar que el seu "Evalu" és el balandre més petit dels que han fet travessies d'aquestes, ja que l'"Evalu" amida 37 peus, mentre que el "Firecrest" en té 39.

Explicà ben bé perquè s'havia decidit a emportar-se'n la seva filleta

(Continua a la pàg. 6)

A Sabadell

EL SABADELL, EN ACONSEGUIR EMPATAR A UN GOL AMB EL BARCELONA, CONTINUA IMBATUT EN EL SEU CAMP

Mai no s'havia vist a Sabadell una expectació tan extraordinària com la que originà el partit que havia de tenir lloc al terreny de la Creu-Alta, entre el Barcelona i el Sabadell. Sempre els sabadellencs han fet festa grossa en rebre la visita del Barcelona, però ahir es bateé el récord en tots conceptes.

Tenint en compte la classificació del Sabadell, era d'esperar que el seu terreny de la Creu-Alta s'ompliria de gom a gom, i així succeí ben bé, ja que era impossible fer-hi cabre una persona més.

Aquest partit ha acabat de demostrar que és molt difícil vèncer el Sabadell a casa seva. El Barcelona estigué a punt d'aconseguir-ho, però amb tot i venir-li de poc, tampoc sortí amb la seva.

En tots els terrenys és avui ben temible el Sabadell, però és natural que en el seu ho sigui més encara. La clau està en els elements que integren les línies de mitjos i defenses; aquests cinc jugadors formen un conjunt tan acabat, que difícilment es trobaria millor.

Ahir els incondicionals d'ambdós cercles contendents trobaren un d'aquells partits que no el's deixen estar tranquil·ls en cap moment. La lluita fou tan indecisa, que cap dels dos tenia res segur, i una bona prova ho fou que breus moments abans d'acabar el Sabadell marcà el gol de l'empat quan ja semblava segura la victòria del Barcelona.

Els punts que es ventilaven eren necessaris a l'un i a l'altre cercle, però, ben mirat, ho eren més al Sabadell. I així no és d'estranyar que fossin els locals els que posaren un interès màxim en la palestra. El Sabadell sortí al camp disposat a fer fins impossibles per tal d'aconseguir la victòria, o almenys un resultat que no deixés de la seva posició actual.

El Sabadell sempre ha fet un valtot en enfrontar-se amb el Barcelona, i ahir no podia mancar a aquesta tradició. Lluità amb tot el braó, i si bé semblava que el seu esforç seria estèril, al final el vegé recompensat en aconseguir l'empat.

Del conjunt sabadellenc la línia més fluixa fou la davantera, que estigué bastant mancada d'encerts i sobretot d'oportunisme. A la segona part, particularment, desaprofità algunes ocasions que habitualment hauria convertit en gols.

Com a destacats, cal nomenar els següents jugadors sabadellencs: Gràcia, Roure, Morral, Sangüesa i Tena.

El Barcelona començà el partit amb un gas extraordinari i amb una sèrie de combinacions dels seus davanters, que obligaren el Sabadell a una defensa una mica apurada del seu marc. Però, en marcar el gol, es veu que el Barcelona considerà ja la feina feta, i començà a adormir-se. Aquest procedir dels jugadors barcelonistes coincidí amb la reacció del Sabadell i la fesomia del partit anà canviant de mica en mica.

En conjunt pot dir-se que el Barcelona no féu cap bon partit; li mancà poder ofensiu i sobretot perforador. De la vàlua dels elements que integraven la davantera del Barcelona, calia esperar-ne alguna cosa més. En certes ocasions hom hi notà un excés de preparació de les jugades amb evident perjudici per al resultat final. Els mitjos compliren, destacant Guzman, i Mas sobresortí en la defensa. Llorenç no tingué ocasió de lliurar-se.

Fou de doldre que a la segona part el joc vagi degenerar de la manera que ho féu car a la primera havia anat força bé. Així com de primer s'havia jugat a futbol, després s'anava a la caça del jugador. Creiem que una bona part de culpa la tingué l'àrbitre que no va saber evitar el joc violent des d'un principi. En permetre que Castillo fes algunes de les seves incorreccions, es trobà amb la rèplica contrària, i quan volgué evitar-ho ja havia fet tard. D'haver assenyalat a temps les primeres faltes, ben segur que la cosa hauria anat d'altra manera.

Per aquesta causa i per alguns fallos no del tot encertats, trobem que l'arbitratge del senyor Mariner fou deficient.

* * *

Tot just posada la pilota en joc, el Barcelona anà de dret als domínis de Macip i s'hi quedà bona estona, encara que no trobà l'oportunitat que cercava. Una escapada sabadellenca acaba en còrner sense resultat.

Tornà el Barcelona a l'atac i aconseguí dos còrners i poc després aprofità una combinació per a entrar el seu únic gol, obra d'Arocha.

Aquest gol donà més ànims als sabadellencs que no pas als barcelonins, i així veiérem com la rèplica dels locals no es féu esperar, i els dominis de Llorenç perillaren de debò. Poc a poc la lluita s'anà anivellant i els porters pogueren repusar.

Una escapada del Sabadell acabà amb un xut extra de Roca una mica desviat. Dues visites barcelonines a la porta de Macip i còrner contra el Barcelona.

Tot això a la primera part. Vingué la segona i aviat ens donàrem compte que la cosa canviava d'aspecte. Alguns jugadors es perdien mútuament el respecte, i el que és pitjor, que poc cas feien de l'àrbitre. Aquest no s'hi va formalitzar, i això fou el pitjor. En pocs minuts rodaren per terra bastants jugadors; recordem Sangüesa, Arocha, Roca, Bestit i Bertran.

A mesura que transcorria el temps, el Sabadell anàva apreciant per tal d'aconseguir l'empat, però com que la defensa del Barcelona estava amatent, els sabadellencs veien fallits llurs propòsits. Els fauts anaven seguint i els esbronc a l'àrbitre també, i quan mancaven pocs minuts per al final, una falta del Barcelona fou llançada per Martí (del Sabadell) i s'originà un aldarull que aprofità Roure per a marcar el gol de l'empat.

Els tres minuts que mancaven foren aprofitats per tots dos equips per a procurar desfer l'empat, però no els fou possible.

Composició dels equips:

Sabadell: Macip, Morral, Roure, Martí, Gràcia, Tena, Sangüesa, Bertran, Garreta, Roca i Pérez.

Barcelona: Llorenç, Oro, Mas, Martí, Guzmán, Castillo, Piera, Bestit, Arocha, Arnau i Sagi.

P. F.

El començament de la segona volta. -- La resurrecció de La Creu Alta. -- Una nota ensopegada de l'Europa. -- La primera victòria de l'Espanyol. Només veiem clars el primer i el darrer llocs

Ahir va començar la segona volta del campionat de Catalunya de 1930-31 d'aquest campionat que, per a molta gent, es presentava mancat de tot interès, i que—al pas que anem—ens resultarà molt més sensacional que els anteriors.

Els tres partits celebrats ahir tenien una transcendència extraordinària. A Sabadell, podia produir-se un empat a punts per al primer lloc; a Badalona, es disputava la probabilitat—no pas la seguretat—d'aconseguir el tercer; a Can Ràbia, s'havia de decidir el darrer.

Dels tres partits anunciats, l'esperat amb menys expectació era el darrer. Tothom estava convençut que l'Espanyol aconseguiria la seva primera victòria d'aquest campionat i hom donava per fet, en conseqüència, que restaria com a candidat amb més probabilitats de quedar a la cua el Júpiter. Els fets donaren la raó al pronòstic unànime. L'Espanyol va apuntar-se una bonica victòria, i amb els dos punts aconseguits inicià la fugida del darrer lloc.

No hi havia tanta unanimitat respecte als resultats probables de Badalona i Sabadell. Cadascú veia la cosa amb els vidres d'un color determinat, i ningú no gosava a llançar un pronòstic decidit, definitiu.

La victòria del Badalona i l'empat aconseguit pel Sabadell han fet més sensacionals aquells partits després de celebrats. I han vingut a augmentar l'interès del torneig, que entra ara en una fase culminant.

* * *

Pocs comentaris podem fer entorn del partit Espanyol-Júpiter. L'equip de Can Ràbia va demostrar el diumenge anterior, contra el Barcelona, que anava en camí de tornar a ésser aquell equip de primerissima fila. El Júpiter, per altra banda, no havia acabat de trobar el punt dolç, i la seva desfeta d'ahir no va sorprendre ningú. Haurien de passar coses molt grosses per equivocar-nos, però creiem coincidir amb el parer general en afirmar que l'equip del Poble Nou està predestinat a fer de furgó de cua. El desavantatge que porta és important, i ens sembla gairebé impossible de salvar-lo.

L'Espanyol va allunyar-se una mica del darrer lloc. Tenim el convenciment que se n'allunyarà més encara, i no gosem a dir que arribarà a classificar-se per al campionat d'Espanya perquè el terreny perdut és molt, però no ho considerem impossible. En aquests moments, hem de declarar que considerem més versemblant que arribi a aconseguir el quart lloc.

* * *

Si l'Europa hagués guanyat ahir a Badalona, hauria tingut moltes probabilitats d'aconseguir un dels tres llocs que classifiquen per al campionat peninsular. Això no vol dir que per haver perdut, aquestes probabilitats s'hagin esfumat d'una manera definitiva, però si que han sofert una baixa extraordinària. La seva situació no és tan difícil com la de l'Espanyol, però poc se'n falta. Si diumenge vinent l'equip gracienc fos batut pel Sabadell, aquelles probabilitats restarien reduïdes a la mínima expressió.

Al Badalona, en canvi, la victòria d'ahir ve a renovar-li les illusions d'un tercer lloc. Illusions que, tal com està la puntuació, trobem molt justificades. Justificades, però no pas sòlides encara. L'equip badaloní ha de jugar amb el Sabadell, l'Espanyol i el Barcelona, i si bé és possible que en guanyi algun, també és molt possible que perdi amb tots tres. I aleshores l'optimisme—molt justificat—d'aquests moments se n'oniria a rodar.

* * *

El partit "clou" d'ahir era el Sabadell. I els fets—desenvolupament de la lluita i resultat—vingueren a confirmar l'expectació que havia desvetllat.

El camp de La Creu Alta, després de dos anys d'ensopiment, va ressuscitar. Va a tornar a vibrar, com en els temps famosos de la primera estada del Sabadell, a la primera categoria i tornà a ésser per al Barcelona un obstacle difícil de vèncer. Nosaltres assegurem, sinceament, que el partit disputat ahir entre el Barcelona i el Sabadell fou el més apassionant d'aquest campionat. Fou un veritable partit de campionat—allò que la gent en diu un partit de campionat—amb tots els seus defectes i amb molt poques de les seves qualitats.

L'actuació dels equips mereixia l'empat aconseguit. Potser si el Barcelona no hagués seguit a la segona part una tàctica equivocada—jugar a passar temps, amb un sol gol d'avantatge i mancant més de vint minuts de partit, hauria variat el resultat. El fet és que—pel que fos—el Sabadell empatà i que aquest resultat fou just d'acord amb l'actuació global dels dos adversaris, deixant de banda les violències d'algun element massa vehement, massa impulsiu.

El partit va començar magníficament. Va anar de poc que el Sabadell no marqués el primer gol al cap d'uns moments d'iniciada la lluita. Semblava que teníem en perspectiva un gran partit, car tant el Barcelona com el Sabadell ens forniren jugades admirables. No durà, però, gaire més de deu minuts. De seguida es produïren les topades—que l'àrbitre no sabé castigar mai com calia—, i allò que havia començat tan bé, degenerà lamentablement en una lluita fastigosa, en la qual era el principal protagonista el públic, apassionat, cridaner, i no sempre just. Entre el públic, els partidaris dels uns i els dels altres s'esbatussaren més d'una vegada i haguérem de sentir coses de tota mena, impròpies de dir-se en un camp d'esports. Avançat el partit, hom arribà a aplaudir, més que a aplaudir, a ovacionar amb foll entusiasme, la cosa i la traveta feta sense solta ni volta, sense perjudici que els mateixos que acabaven d'aplaudir, engrescats, una violència feia pels seus, s'aixequessin irats qual la violència la feia el contrari. Aquesta actitud d'una part de públic, massa apassionat, enderrocà tota la perspectiva de presenciar un gran partit. Els jugadors—cal fer algunes excepcions—anaven més al contrari que a la bola i el públic atiava els seus i escandalitzava els contraris cada vegada que—davant la impassibilitat de l'àrbitre—s'escometien d'una manera més o menys dissimulada.

Fou realment lamentable l'apassionament d'aquella multitud, apassionament que acabà de fer malbé l'arbitratge, ja deficient, i el partit, que tan bé havia començat.

Ens hem de doldre que encara passin aquestes coses en els nostres camps d'esport. Nosaltres sabem que ni aquells sabadellencs que no callaren en tota la tarda de dir coses impròpies de persones cultes, ni aquella barcelònins que s'hi afegiren fent i dient, també, coses impròpies, no representen ni el Sabadell ni el Barcelona. Per això ens dolem més encara, perquè s'imposen i no saben fer-los callar els que d'una manera digna assisteixen a aquesta mena de competiciones.

Els jugadors, sensè aquell atiament del sector fanàtic, no haurien fet—algun, potser sí—el que varen fer. Aquella cosa donada amb tota sang freda a Bestit i aquella—diem-ne criaturada—de Castillo llançant la pilota a la cara d'un contrari perquè li havia fet una traveta no s'haurien produït sense la passió del públic, que enardeix els jugadors i els fa perdre la serenitat, més encara en aquells elements que no necessiten pas que els atiin.

Ahir, el camp de La Creu Alta—i en dir el camp de La Creu Alta volem dir Sabadell—tornà a reviure aquelles tardes d'uns quants anys enrera. Tardes de passió, d'encepament, d'entusiasme desenfrenat. L'empat aconseguit pel Sabadell—encara que el gol no fos prou legal, segons sembla fou fet amb les mans—fou merescut, i vingué a assegurar a l'equip sabadellenc la probabilitat de participar en el campionat d'Espanya. El conjunt blanc-blau és realment perillós. Té alguns elements molt notables. Algun, excessivament dur. Però a vise d'emitjar els seus partidaris hem de dir que la seva principal qualitat és l'entusiasme, el foc que saben imprimir a llur joc. Qualitat que molts altres equips voldrien tenir.

Vàrem anar a Sabadell illusionats amb l'esperança de veure un bon partit. Ens importava poc—amb tota sinceritat—que la victòria fos de l'un o de l'altre. Teníem ganes, només, de veure un partit de campionat. Un veritable partit de campionat, que en aquest no n'havíem vist cap enguany. I el vàrem veure, sí. Però va resultar massa al viu. Tan al viu, que tota la nostra illusió va convertir-se en decepció un cop finida la lluita. I consti que el que menys ens va decepcionar fou l'equip del Sabadell, el qual ben al contrari, ens va demostrar com és difícil de batre. El que ens decepcionà fou aquell ambient apassionat, excessivament apassional, que planava damunt el camp. Sense això, l'empat del Sabadell, que constitueix una victòria moral atenent els noms dels seus jugadors, ens hauria engrescat, com ens engresquen tots els equips que pugen i que saben mostrar-se en un moment determinat dignes rivals dels que ja tenen la fama conquistada.

* * *

Ha començat la segona volta i les incògnites que des de la primera jornada estan per aclarir persisteixen més difícils que mai.

Només veiem clar dues coses: que el Barcelona serà campió i que el Júpiter restarà en darrer lloc. Els altres llocs de la classificació—dos dels quals, segon i tercer, són molt importants—estan encara enlaire. I tan enlaire, per a segons qui!

LEWIS

A Badalona

EL BADALONA DOMINA L'EUROPA I EL GUANYA PER DOS GOLS A CAP

Després del resultat obtingut pel Barcelona fa vuit dies amb el Sabadell, partit en el qual els badalonins es veieren vençuts gràcies a una major efectivitat dels sabadellencs, el partit celebrat ahir a Badalona entre els blaus i els blancs graciencs tenia un tal interès, que molt especialment per al Badalona, la pèrdua gairebé equivalia a veure's novament descartats d'entrar a disputar el campionat peninsular.

Es comprèn, doncs, l'enorme importància que el resultat tenia per als dos clubs contendents. Aquest interès l'augmentava el fet de trobar-se empatats de punts i també la revifalla de l'Europa, vencedor en les dues jornades anteriors de l'Espanyol i el Júpiter. Així, doncs, aquest equip es presentà com a gran perill davant les justes aspiracions badalonines. D'guem, però, tot seguit que malgrat no fer un mal partit, l'Europa mai no donà la sensació de veritable gran equip, ni tan sols aconseguí amenaçar la victòria que els badalonins saberen adjudicar-se després de realitzar una formidable exhibició de joc, en bona part d'excellent factura i responent a la tècnica de joc ras i afilligranat que sempre ha distingit l'equip badaloní, encara que no sempre afortunat, ni tan sols ahir, malgrat d'assolir per a ells els dos preuats punts, per als quals des del primer moment bregaren i amb entusiasme i délit, coses que no els havíem vist d'ençà el memorable partit amb l'Espanyol. Una explicació trobem nosaltres, i és que l'Europa fa més i millor futbol que el Sabadell. Ahir, però, l'Europa no donà la sensació d'entendre's; qui sap si fou perquè el joc del Badalona des de bell començament fou plenament encertat i dominà continuament els jugadors blancs.

Aquesta primera part fou una demostració del joc que és capaç de realitzar el Badalona amb l'alineació que ahir presentà.

Debutaren ahir l'ex-espanyolista i ex-badaloní Kaiser, el qual realitzà una bona reaparició, oferint la mateixa tònica de joc que sempre l'ha caracteritzat, gran destructor. Naturalment que amb aquestes qualitats la defensa badalonina en sortí molt beneficiada, i així poguérem veure com Borràs brillava molt, tant com en els bons temps d'En Queralt, jugador que sembla que trigarem a tornar a veure pels nostres camps.

El Badalona ha fet amb ell una bona adquisició. L'altre nou element amb què el Badalona es presentà era l'ex-europeista Ramon Garcia, conegut per Ramonzuelo. Començà el partit una mica desbaltlestat i perdé llastimosament dues bones passades que li feren Redó i Forgues. Poc a poc, però, anà afinant-se i acabà entenent-se a la perfecció amb el seu interior Redó, junt amb el qual pot arribar a formar una ala realment temible. Amb tot, però, donà la sensació de manca d'entrenament, molt explicable en un jugador que ha restat inactiu una pila de mesos. També sembla que haurà acompanyat l'encert al Badalona amb aquesta adquisició, la qual bona falta li feia, després d'haver-se avingut a facilitar Sangüesa al Sabadell, ja que fins ara ni Segura ni Millan, ni tan sols Castro donaren impressió d'adaptar-se en aquest lloc, el qual constituïa un perillós buit en la davantera badalonina.

Aquestes dues adquisicions pot assegurar-se que ajudaren molt a realçar la moral dels badalonins, quelcom desballestats després de les desgraciades actuacions davant del Barcelona i del Sabadell. Avui la situació de l'equip badaloní, sense arribar a ésser plenament aclarida, resta bon xic més oberta a l'esperança, la qual cosa és just que consignem que renaixia amb la gran animositat amb què en tot moment es realitzà el partit d'ahir.

Qui sap, però, si aquesta mateixa cobejança ajudà a què l'Europa no sortís ahir del camp del Badalona amb un d'aquells resultats estridents que de tant en tant ens ofereix aquest equip, quan els dos interiors encerten a realitzar el joc precis perquè llur davant centre, Forgues, tingui ocasió de "posar el peu". Ahir aquestes ocasions es produïren sovint, sense que el Badalona tingués la sort d'augmentar el marcador, tot perquè Forgues no tenia un bon dia. D'haver estat aquest jugador tan sols regular xutant, l'Europa s'hauria vist superat per un resultat netament catastròfic. Aquesta fou la visió que traguérem del partit, molt especialment de la primera part, durant la qual ja hem dit que el domini badaloní fou netament aclaparador. Durant la segona, i veient l'Europa que la sort continuava afavorint-lo, ja que tan sols Forgues en dues ocasions havia aconseguit burlar la vigilància de Zarrauz, els europeistes intentaren millorar el resultat, i es lliuraren a un joc més fogós i dur, amb el qual aconseguiren realitzar perilloses escapades, les quals, unes vegades els mitjos i altres els defenses badalonins, i quan no, Casanoves, foren suficients per contrarestar. El resultat fou un bon reflex del millor joc badaloní, i aquests tingueren la sort que el senyor Cruella donés per acabat el partit sense que Casanoves hagués estat batut ni una sola vegada. Diguem seguidament que ocasions de veritable perill no se'n produïren davant la porta del Badalona: tan sols en un cop franc molt ben llançat per Alcàzar, Casanoves es lluí realitzant una bona parada. Fora d'aquesta ocasió, no en recordem cap altra de veritable perill per al Badalona, o sigui que la davantera europeista, llevat d'alguna genialitat de Bestit, fou en tot moment inofensiva.

Els equips es formaren de la manera següent:

C. D. Europa: Zarrauz, Solís, Alcoriza, Aluminyana, Loyola, Obiol, Gironès, Bestit, Cros, Miró i Alcàzar.

F. C. Badalona: Casanoves, Borràs, Rafa, Kaiser, Font, Cruella, Garcia, Redó, Forgues, Garrigós, Segura.

La tasca del senyor Cruella fou tan escrupolosa com era de dificil. Si tingué algun fall equivocat no fou mai dels que aiuden a decidir un partit a favor d'uns o altres. Vetllà sempre perquè el joc no devingués perillós.

M. S.

A Can Ràbia

L'ESPANYOL OBTINGUE LA SEVA PRIMERA VICTORIA EN BATRE ROTUNDAMENT EL JUPITER PER CINC GOLS A DOS

Ja des dels primers moments es féu manifesta la superioritat de l'equip propietari del terreny, i des de les primeres jugades ens férem càrrec que l'equip del Poble Nou seria la víctima propiciatòria sobre la qual hauria la venjança d'una colla de partits perduts, per ineficàcia o mala sort dels espanyolistes. I, efectivament, així passà. Es feren cinc gols, com se n'haurien pogut fer set o vuit si la davantera hagués tingut una mica més de sort, i, sobretot, si no s'hagués adormit sobre els rems quan portaven quatre gols d'avantatge als seus antagonistes.

En l'encontre Júpiter-Espanyol, de la primera volta del campionat hom hi veié més igualtat de forces. A la major efectivitat dels espanyolistes, els de Poble Nou hi oposaren una fe sense límits i un entusiasme tan gran, que la balança del joc no s'acabà de decidir ni per l'un ni per l'altre i el partit acabà amb un lògic empat. L'esperança que hom havia posat en Edelmiro, que debutava, no fou realitat, puix que el jugador tallà una i altra vegada totes les pilotes que se li posaren a tret. Aquestes fallides anivellaren el lleuger avantatge que en el domini de la seva victòria, confiaven altrien els de l'Espanyol.

Els del Júpiter, doncs, sinó segurs menys en fer ahir un lluit paper. L'empat a què abans hem al·ludit els donava confiança i per altra banda venien una mica recremats per les desfetes que han vingut aguantant. Sortiren al camp, doncs, en el millor estat d'ànim, i lluny de desmoralitzar-se pels gols contraris que se'ls anaven acumulant, forniren una segona part pletòrica d'entusiasme i marcaren dos gols quan hom gairebé ja estava convençut que no podrien estrenar la porta defensada per Cabo.

El primer dels dos gols que passaren a aquest jugador pertanyia a la categoria d'imparable, i fou obtingut per un lloable esforç de Pueyo que estigué que a cada moment semblava que havia d'anar a bolets amb el porter espanyolista. Es pot dir que s'estigueren empaitant tota la tarda. El segon gol júpiterià fou ben bé culpa de Cabo, puix que parà alta la bala i en lloc de blocar la deixà caure a terra. Aquesta imperdonable falta fou, naturalment, aprofitada pels júpiterians.

Saprisa, l'amateur, i Orriols, compliren valentment amb el seu deure, i pel que toca a la ratlla mitja, el millor, fou Espino, a part que, el gol que féu valia per tota una tarda d'excellent actuació.

Dels davanters, el millor Gallard. En Bosch ja no és, ni de bon tros, el que era un parell d'anys enrera i Edelmiro no féu tampoc gran cosa.

Com ja hem dit abans, els del Júpiter jugaren amb un braó digne de millor sort i els dos gols que feren foren obtinguts a còpia de valentia i braó. El més decidit fou Pueyo i el més efectiu Guix.

* * *

En Casterlenes fou l'encarregat de l'arbitratge i complí amb la seva tasca amb tot l'encert que hom podia demanar, salvant alguns petits errors.

EL PARTIT SABADELL-BARCELONA
Una prova de la impetuositat amb què fou jugat el partit d'ahir a La Creu Alta

PRIMERA CATEGORIA

RESULTATS

Sabadell - Barcelona	1-1
Badalona - Europa	2-0
Espanyol - Júpiter	5-2

CLASSIFICACIÓ

	Partits				Gols		P.
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	
F. C. Barcelona	6	5	1	0	24	7	11
Centre d'Esports, de Sabadell	6	4	1	1	14	7	9
F. C. Badalona	6	3	1	2	13	11	7
C. D. Europa	6	2	1	3	7	11	5
R. C. D. Espanyol	6	1	1	4	14	18	3
C. D. Júpiter	6	0	1	5	8	26	1

FREIXENET
EL MILLOR XAMPANY

CAVES A SANT SADURNI D'ANOIA
Delegació i dipòsit
Princesa, 20
Telèfon 11953
BARCELONA

Aigua de Rocallaura El manantial més ric del món. — Si patiu d'ALBUMINURIA, LITIASI URICA (MAL DE PEDRA), BRONQUITIS PARENQUIMATOSES, NEFRITIS CRONICA, guarireu radicalment amb Aigua de Rocallaura
DIPOSITARIS GENERALS: FORTUNY, S. A. - CARRER DE L'HOSPITAL, 32, i SALMERON, 133

Per Canaletes diuen...

Que ahir, els partidaris del Centre d'Esports de Sabadell ja comentaven les peripècies de la seva segura participació en el Campionat peninsular.

* * *

Que els més satisfets, però, foren els dirigents del Centre d'Esports amb l'empat i les treta mil i escaig de pessetes de recaptació.

* * *

Que Míster Portland, l'entrenador sarrianenc, té molta cura que els seus poulains sàpiguen jugar també a water-polo.

* * *

Que per això va fer acte de presència al partit de futbol que el seu equip jugà al camp del Sant Cugat, convertit en piscina.

* * *

Que l'europeista Massoni està fet un veritable professional de l'art.

* * *

Que l'altre dia va cobrar un bon "pico" fent un paperàs en "La venganza de Don Mendo".

* * *

Que ho sapiguem, per ara En Vila, el pes fort dels federatius, no l'ajuda a fer comèdies d'aquestes.

* * *

Que els dirigents de Can Ràbia han resolt fer pagar cara, si poden, al Sabadell, la baixa de soci del senyor Tamburini i el seu apartament del cercle reialista.

* * *

Que de moment ha començat l'escomesa prop dels jugadors del Vallès amb prometences fantàstiques.

* * *

Que per ara sols ha picat l'ham En Bertran, enlluernat per la crescuda quantitat que li ha estat oferta pel Betis.

* * *

Que les pretensions d'En Bertran fins han arribat a fer un "plante" davant la Junta.

* * *

Que no sols és el Betis qui ajuda al cercle espanyolista en els seus propòsits.

* * *

Que també fan mala feina dos sabadellencs de trista recordança, als quals caldrà treure de nou la careta.

* * *

Que amb contundents arguments com l'altre dia, aviat acabaran amb ells.

* * *

Que el Collegi d'àrbitres amateurs, magnànim com ningú, no repara en sacrificis.

* * *

Que fins tira d'auto per anar a constituir collegis a Girona.

* * *

Que segons els àrbitres amateurs no els és convenient per la salut el fer viatges econòmics en ferrocarril.

* * *

Que al jugador Bosch, del Júpiter, li ha anat de primera el truc de fer-se empaitar pel Sans.

* * *

Que d'aquesta manera ha aconseguit que el Júpiter es posi a to.

* * *

Que cal recomanar al federatiu senyor Guarner que no begui amb porró el vi moscatell.

* * *

Que de no perdre aquest vici, no guanyarà prou canviant de camises.

* * *

Que En Gàmiz, de l'Europa, seguix millorant en la seva lesió.

* * *

Que cal reconèixer que lesions com la que pateix En Gàmiz, són bastant empipadores.

* * *

Que els federatiu futbolístics són avui la gent més divertida del món.

* * *

Que l'altre dia acordaren reunir-se prenent l'aperitiu i anar tots junts al sopar del Ritz.

* * *

Que davant la patxoca que tots feien amb el vestit d'etiqueta, un cambrer va preguntar-los si eren la nova orquestrina que havia de debutar al cafè aquella nit.

* * *

Que hom assegura que se li acudí aquesta pregunta al cambrer en veure arribar en un taxi de a 30 cèntims, En Serramalera, elegantíssim, amb smoking i bombí.

* * *

Que d'ençà que el Sabadell progressa, fins En Cardús, àrbitre amateur, se sent prohom.

* * *

Que de totes maneres En Ganado l'ha fet entrar en raó.

* * *

Que un popular grup esportiu de Sarrià celebra les reunions de la seva directiva en un lloc encara més popular.

* * *

Que segons sembla, és degut al desig que a la Penya Xutafort no els diguin tavernaris.

* * *

Que l'amistat del Sabadell i el Barcelona pot ésser molt profitosa per al primer.

* * *

Que segons sembla, el Sabadell jugarà els partits de campionat peninsular al camp de Les Corts.

* * *

Que la idea, excellentment aprofitada pels sabadellencs, va sortir d'un directiu ex-mascota blau-grana.

* * *

Que els detalls d'organització de la conferència d'ahir, d'En Blanco, ha posat de relleu les condicions presidencials de Mr. Plantada.

* * *

Que Mr. Plantada va encarregar la recerca d'un aparell de projeccions en les condicions més econòmiques.

* * *

Que no podent rebre en els seus desitjos, per la crescuda quantitat que segons ell demanaven, va fer un oferiment que deixà astorats els seus companys.

* * *

Que arribà a oferir el seu Pathé Baby.

* * *

Que per no fer-li perdre la illusió sembla que una d'aquestes nits faran cinema a la Fede.

El Campionat de 2.ª categoria preferent

A GRACIA

El Gràcia venç el Granollers per tres a un

No era difícil preveure que ahir, els vermells graciencs, a llur casa sabrien guanyar-se els dos punts plantant fàcilment cara als granollerins. Així va succeir i, malgrat que va tardar, no fou pas difícil la victòria que tan merescudament varen obtenir els casolans durant el segon temps del partit.

Per més que els graciencs feren un bon partit de bell començament no els fou pas possible inaugurar el marcador fins després del descans durant el qual sembla que varen refer les forces, i la resistència granollerina fou batuda per tres vegades mitjançant un gol de Piñeiro i dos de Cortès. El Granollers pogué, però, marcar per mitjà de Losada el seu que mereix el qualificatiu del de l'honor poc abans d'acabar.

El partit fou jugat correctament sense que res d'extraordinari mereixi citar-se i l'arbitratge del senyor Coll fou del tot discret.

Els jugadors foren: F. C. Granollers. Gallofre, Lledó, Miralles, Martí, Sala, Ortunyo, Arribas, Gordi, Losada, Ubeda i Cabassés.

Gràcia, F. C.: Florensa, Artigues, Vila, Ascon, Bernal, Rossell, Betancourt, Peiró, Vila II, Cortès i Piñeiro.

El partit fou legítimament guanyat pels vermells, del nou camp del Guinardó, perquè acusaren millor qualitat i acoblament de forces. Això fa que reconeguem que els números escrits en el resultat final sigui tanmateix un reflexe exacte del que va succeir sobre el novell terreny graciencs.

Es distingiren Ortunyo, Ascon, Betancourt i Piñeiro.

A SANT MARTI

L'Horta empatà a un gol amb el Martinenc

A les ordres del senyor Santurell, els equips s'arrengleraren així:

U. A. d'Horta: Montferrer, Brió, Pérez, Llopis, Bunyer, Gutiérrez, Garcia, Ribet, Roca, Guerra i Graells.

F. C. Martinenc: Pasqual, Serrano, Vinyes, Altès, Pujals, Creixells, Cases, Tonijoan, Aranda, Morrages i Fandos.

A la primera part, tingué més ocasions de marcar i jugà millor, el Martinenc, però no sabé aprofitar-ho i fini empatats a cap gol.

Al segon temps, Roca, als 15 minuts marcà el primer gol, i Fandos, quan mancava un minut per acabar conseguí l'empat.

Durant aquesta segona part imperà el joc excessivament dur i hem de dir que si el Martinenc empatà, no fou degut a res més que a aquesta duresa que hem dit que l'equip d'Horta, sobretot els defenses, no sabé reprimir ni contrarestar.

Roca i Vinyes, d'una topada hagueren d'ésser assistits al botiquí i reapareguéreren tots dos a la poca estona. No obstant, a Roca li sagnava el cap, que és d'on rebé, i a la segona part hagué de retirar-se novament del terreny per reaparèixer una altra vegada.

Aquesta segona part, fou llastimosa per quant a les bruticies que es cometen en el joc, es perdé tota noció del que és futbol I és més llastimós que un equip com el Martinenc, un dels millors de la seva categoria, hagi d'entrar, en un dia que la sort li és adversa, trucs d'aquesta mena.

A TARRAGONA

Club Gimnàstic, 1
C. E. Manresa, 1

Per fi, després de la sèrie de partits transcorreguts, avui el Gimnàstic ha aconseguit el primer punt de la taula de classificació en empatar amb l'equip manresà.

Quan hom preveia, anticipadament, un resultat catastrífic per a l'equip local en saber seva constitució, trobem que per poc s'emporta la victòria. Avui el Gimnàstic s'ha presentat amb un equip, diguem-ne, completament local, car en els seus rengles no hi figurava cap jugador forà. Doncs bé: Doncs bé: aquest equip, que nosaltres en podríem dir modest, ha jugat amb una fe com fa temps no vista dins de l'equip tarragoní, i ha fet que per mitjà d'aquesta fe els vermells aconseguissin recordar-nos aquells temps que els jugadors tarragonins demostraven davant l'afició catalana el que podia el jugar pel club dels seus amors.

Tots vint-i-dos jugadors es presentaren a camp de joc lluint en curs braços un llacet negre en senyal de dol per les víctimes de la inundació del diumenge passat.

La primera part el Gimnàstic portà la iniciativa del joc, i posà en diferents ocasions en perill la porteria que defensava el manresà Corrons, aquest hagué d'emprar-se a fons, a fi i efecte de salvar-se dels xuts que els vermells l'obsequiaven; no obstant així no pogué fer res quan Barbarà d'una manera brillant aconseguí batre'l de resultes d'un còrner en què incorregué el Centre d'Esports.

El Manresa féu en el primer temps tot el que va poder, però la seva davantera no donà el rendiment que, segons els seus acompanyants, diuen que donen; en dues ocasions xutaren molt bé, però Roca, que estava amatenten en les jugadest impedí que es poguessin tornar aquests xuts en tantos.

En el segon temps el Manresa es mostrà un bon xic més perillós, puix que cominà una bona part d'aquests 45 minuts. Profit d'aquest domini fou que Serra aconseguís per al Manresa el punt d'empat de resultes d'una mitja volta imparable.

Quan el Manresa acabà de marcar aquest gol el Gimnàstic reacciona i ensems pressiona l'equip forà; es poden presenciar una sèrie de jugades del davanter centre local que per sort no foren gols, i en les quals es lluïren el porter i la defensa.

Els equips, sota l'arbitratge de Cuchí, s'arrengleraren de la següent forma:

Club Gimnàstic: Roca, Wenceslao, Vergés, Calabuig, Montfort, Alegret, Barbarà, Ruiz X. Burdeus i Alvarez.

C. E. Manresa: Corrons, Castell, Ribera, Costa, Calafell, Tort, Sitges, Sala, Xaxo, Serra i Balaguer.—*Valis.*

RESULTATS

Santboià - Sant Andreu	2-1
Sans - Atlètic, de Sabadell	1-0
Vilafranca - Alumnes Obrers, de Vilanova	5-3
Terrassa - Iluro	1-1
Martinenc - Horta	1-1
Gràcia - Granollers	3-1
Gimnàstic, de Tarragona - Manresa	1-1

CLASSIFICACIO

	Partits				Gols		P.
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	
F. C. Martinenc	8	5	3	0	21	11	13
Gràcia F. C.	7	4	2	1	15	8	10
Terrassa F. C.	8	4	2	2	16	9	10
Unió Esportiva de Sans	8	4	2	2	11	7	10
Unió Atlètica d'Horta	7	3	3	1	11	6	9
F. C. Atlètic, de Sabadell	7	4	1	2	17	13	9
Palafrugell F. C.	7	4	1	2	8	10	9
Centre d'Esports, de Manresa	6	3	2	1	19	11	8
F. C. Santboià	8	4	0	4	14	17	8
Iluro Esport Club	7	3	1	3	19	10	7
F. C. Vilafranca	8	3	1	4	12	15	7
Unió Esportiva, de Sant Andreu	7	2	0	5	12	13	4
Granollers Esport Club	7	1	1	5	6	18	3
F. G. Gimnàstic, de Tarragona	7	0	1	6	2	21	1
A. d'A. Obrers, de Vilanova	6	0	0	6	11	25	0

A VILAFRANCA

F. C. Vilafranca, 5
A. O. Vilanova, 3

En el camp del Vilafranca va tenir lloc ahir aquesta partida, la qual va ésser arbitrada pel collegiat Camba amb força encert. Solament demostrà poca energia en anullar un gol del Vilafranca, que havia entrat a la xarxa.

Degut al vent que a estones bufava amb força intensitat, el partit va ésser molt poc interessant, i es malaguanyaren algunes jugades que havien estat ben iniciades.

Els gols del Vilafranca varen ésser obtingut a la primera part, que s'acabà amb el resultat de 5 a 0. A la segona part el Vilanova assolí els 3 gols i s'acabà el partit quan el marcador assenyalava 5 a 3 a favor dels locals.

Per als A. O. de Vilanova jugaren:

Jo, Baldris, Roca, Vidal, Altés, López, Castelló, Callao, Paco, Olarie i Rovira.

Per al Vilafranca: Sabater, Rodríguez, Mundet, Lara, Guasch, Pastor, Castells, Gomis, Martí, Xifreu i Cervelló.

CORRESPONSAL

CAMP DE LES CORTS
DISSABTE, DIA 1 DE NOVEMBRE, a un quart de quatre
SPORTS LISBOA E BEMFICA
Campió de Portugal
FUTBOL CLUB BARCELONA
Campió de Catalunya
DIUMENGE, DIA 2 DE NOVEMBRE, a un quart de quatre
CAMPIONAT DE CATALUNYA
CLUB DEPORTIU JUPITER
FUTBOL CLUB BARCELONA
Per a aquest partit cal el cinquè abonament parcial.

CHEVROLET...
HEU VIST EL CAMIO MODEL REFORMAT?
ANEU A "AUTO EQUIPOS"
CORTS, NUM. 499
entre BORRELL i VILADOMAT

LES DECLARACIONS DE M. BERNSTEIN

L'àrbitre del match Girondès-Brown va fer, a l'acabament del combat, unes declaracions a la premsa local. A "L'Auto", de París, però, en va fer unes altres completament opuades. Aquí assegurà que el match mai havia estat un fall just, i a París digué que havia guanyat el negre, però que davant la coacció del públic havia fallat l'empat.

Un esportiu, comentant aquesta informalitat de l'àrbitre, digué:

—Aquest "monsieur" fa com feien els senyors de la Lliga en els seus bons temps. Deien una cosa a Barcelona i a Madrid ho deien tot a l'revés.

ENARA DURA A VILAFRANCA...

Ahir, al camp de la U. E. de Vilafranca no fou reconegut el carnet de corresponsal de LA RAMBLA DE CATALUNYA, com a represàlia — suposem — d'aquella informació relacionada amb la suspensió per ordre de l'Alcaldia d'un partit de futbol el dia de la festa major.

Si realment fou per aquesta causa l'actitud de la U. E. Vilafranca comença a ésser còmica.

AQUELL INCIDENT DE BADALONA

Diumenge passat, al camp del Badalona, fou agredit el redactor esportiu de "Las Noticias", senyor Cadena. Els elements del Badalona asseguren que l'incident tingué un aspecte purament particular, mentre que l'interessat i l'àrbitre senyor Boada, que presencià l'incident, diuen que no.

De moment protestem que aquests fets lamentables siguin encara possibles en els nostres camps d'esport, i esperem que la informació que ha obert la Federació Catalana farà la llum necessària per a escatir responsabilitats i castigar els culpables.

EL PATRIE, INVICTE

El Pàtrie, el famós equip campió de Catalunya de basket-ball, fou invitat pels mataronins, per a jugar el dia 26 a homenatge al R. P. Millan, l'entusiasta propagandista del basket-ball a Catalunya.

El Pàtrie, però, que d'això dels homenatges, quan no són els que ell organitza — per homenatjar un jugador seu, va demanar no gens menys que la selecció catalana — es veu que en t un concepte molt baix, i ha contestat la invitació amb gest despreciatiu. Per justificar aquesta negació — cuitem dir que el seu contrincant en aquest partit havia d'ésser el Laietà — ha allegat que té en projecte una excursió per les terres franceses, i que no pot exposar els seus jugadors a una lesió que els alcblis l'equip per a l'esmentada excursió.

De pres, però, els mateixos ens voldran fer creure que el basket-ball és un joc més noble, més nét i, per tant, menys perillós de tots els que s'han inventat.

La veritat del cas, potser la trobarem en recordar que el Pàtrie la temporada passada sols fou batut una vegada.

El seu vencedor fou el Laietà, i el seu contrincant del dia 26, assenyalat per a l'esmentat homenatge, havia d'ésser també el Laietà.

Hi ha coses que al primer cop d'ull no s'entenen, però després, eh?

En el número pròxim, un article sensacional: "El capità de l'"Evalu" reflexiona..."

CAMISERIA
Noguès
Carrer Jaume I, 16
CORBATERIA

Dues obres de gran èxit!
EL FOC
d'Enric Barbusse
primera edició catalana: 5 ptes.
Memòries d'un llit de matrimoni
de Lluís Capdevila
(Edició definitiva): 3'50 ptes.
Demaneu-les a totes les llibreries

A les seves ordres s'arrengleraren els equips en la següent forma:

Espanyol: Cabo, Saprissa, Orriols, Esabel, Soler, Espino, Ventoldrà, Gallard, Edelmiro, Tena II i Bosch.

Júpiter: Llopis, Bussot, Humet, Rosalench, Bonfill, Vandellós, Pueyo, Morales, Climent, Barceló i Guix.

El primer gol el féu Bosch rematant una bona jugada de la davantera espanyolista, i, poc després Edelmiro féu el segon d'un bon xut. El domini, a la primera part fou altern, si bé l'Espanyol donà en tot moment l'impressió d'equip més fort i potent. La primera part s'acabà amb dos a zero favorable a l'equip propietari del terreny.

A la segona part el domini d'aquest continuà, però, de tant en tant els del Júpiter organitzaven alguna incursió als terrenys de Cabo.

El tercer gol el féu també Bosch, i el quart fou el millor de la tarda puix que fou obtingut per un fort xut d'Espino, a llarga distància.

A partir d'aquí els del Júpiter es referen i atacaren fortament, i va incórrer Trabal en mans dins l'àrea dels ensurts. Guix tirà la falta amb tan poca fortuna que tocà al pal superior i la pilota rebotà fortament, rematant Pueyo i fent el gol.

En obtenir el quart punt de l'Espanyol, el porter dels del Júpiter es lesionà seriosament i ocupà el seu lloc Francàs. En Gallard obtingué el cinquè gol d'un bon xut.

Finalment, en un batibull davant la porta de Cabo, Guix féu el segon per al seu equip i darrer de la tarda.

A. PINAZZO S.

ABRICS
LA MILLOR COL.LECCIO
ELS MILLORS PREUS
F. Vehi's Vidal
7, Plaça de la Universitat, 7
Abric Reclam. . . . 75 pts.
Abric Novetat. . . . 90 "
Abric Extra . . . . . 125 "
Abric Australia. . . 150 "
Abric foiro camussa 175 "
TRINXERES des de 35 pts.
PLOMES ANGLESES 20 pts.

GRANJA ROYAL
Bunyols Madrid farcits
Panellets gran assortiment
Marron Glacé
Bosses de nata, especialitat

ATWATER KENT
significa màxima perfecció en ràdio
Es va situar al capdavant de la indústria des del primer dia i ha mantingut el seu lloc per espai de vuit anys
Tot elèctric: Inigualtat en selectivitat, abast, volum i puresa de sonoritat
No teniu més que comparar-lo per a convèncer-vos-en
ATWATER KENT RADIO
"Auto Electricidad"
Castaños, 12 - ALACANT
PUBLICITAS Barcelona - Madrid - Sevilla - Bilbao - Alicante

UNION SUIZA DE RELOJERIA
RAMBLA DE CATALUÑA, 17 :: Casas en La Chaux de Fonds y Ginebra

per les comarques diuen....

Que Tena 4, abans de cada partit, reuneix l'equip del Sabadell i sermoneja a tots els jugadors, fins a deixar-los ben convençuts.

* * *

Que els jugadors del Sabadell s'han habituat ben bé al camp i'herba, i proves en són els resultats aconseguits.

* * *

Que els cercles barcelonins que han visitat la Creu-Alta, esperen la segona volta per a fer la pau.

* * *

Que a Sabadell estan enfadats, perquè n'hi ha que diuen que l'onze del Centre d'Esports jugà brut.

* * *

Que hi ha un club de Barcelona que es dedica a enviar delegats a Sabadell, per tal de conquistar alguns jugadors del Centre d'Esports.

* * *

Que probablement aviat podrem ésser més explícits sobre aquest particular.

* * *

Que a la reunió celebrada a Figueres amb motiu del campionat, En Grau, de la U. O. Safa, de Blanes, va agafar una enrabiada de marca.

* * *

Que la culpa la var tenir els directius dels diferents clubs provincials, per ésser tan poc experts en la matèria.

* * *

Que el Comerç, F. C., d'ençà que tenen En Romans d'entrenador, fa uns resultats sorprenents jugant amb equips de primera categoria provincials.

* * *

Que només perden amb el reserva del Figueres, perquè sempre els enreden. Si ho dubteu, poden preguntar-ho a l'Arisa.

* * *

Que molts socis palamosins tenen en projecte de fer dir una missa i portar ciris a Sant Pancràs perquè enguany el Palamós pugui aconseguir el títol de "campeonísimo".

* * *

Que el partit de diumenge vinent, amb el Figueres, és esperat amb gran expectació.

Restaurant MARTIN
Serveix els millors Banquets Bodes. Selectes coberts des de 6 pessetes. Servei a DOMICILI. CHAMBRES MEUBLES.

Atletisme tarragoní

Com sigui que ha estat renovat el Comitè Provincial d'Atletisme, ens hem entrevistat amb el nou president perquè ens fes un avenç del programa atlètic al qual seran sotmesos els atletes de la seva jurisdicció, havent-nos manifestat el següent:

Primerament, i abans d'organitzar res, és completament necessari que ingressin nous Cercles dins el Comitè, com per exemple, el Tarragona F. C., que avui té ja organitzada la secció atlètica, i segons informes que tinc al meu poder, compten ja amb un bon nombre de socis i d'atletes.

Una vegada aquesta feina feta, ja que no pot tardar més enllà de quinze dies, treballarem tots els directius de l'atletisme provincial per l'organització dels primers Campionats provincials de Décathlon per les dues categories, això és, per seniors i juniors, per al qual fi he fet les gestions necessàries ensems que particulars, amb una important casa comercial establerta a Tarragona, perquè doni dos trofeus, un per categoria, els quals seran lliurats als atletes que obtinguin una puntuació rècord.

La categoria seniors la constituiran tots aquells que han estat campions d'Espanya, Catalunya o de la Província, i els que han estat seleccionats per la nostra Federació.

Tots els que no han obtingut els ttols indicats els considerarem com a juniors.

Aquests Campionats els farem a darrers del mes entrant o a tot tardar a començaments de desembre, en diferents jornades, amb la condició que es farà una jornada en cada població on existeixen Cercles federats, o siguin Valls, Reus i Tarragona.

Després d'haver celebrat els Campionats de Décathlon organitzarem la Volta a Tarragona, i es disputarà el Trofeu William Tarín, trofeu que detenta el R. C. D. Espanyol des de l'any passat.

Una vegada la Volta a Tarragona llesta, llavors ens dedicarem per complet a la temporada de cross.

La principal missió meva, ensems que crec que és el parer de tots els meus companys de Comitè, és el d'ajudar la Federació Catalana d'Atletisme en tot allò que ens sigui possible i el que els nostres esforços ens ho permetin, per així preparar els nostres atletes per a la temporada vinent i per als Jocs Olímpics.

Tot el que diem és el que ens ha dit el president del nou Comitè provincial, i com podran veure els nostres lectors, és tot un bon principi de programa, del qual desitgem que siguin correspostos els esforços pels Clubs i pels atletes, ja que pel sol fet d'anunciar la celebració dels primers Campionats provincials de Décathlon es fan mereixedors de la més entusiàstica cooperació, desitjant ensems nosaltres des de les presents ratlles un esclatant èxit pel bon descabdellament del programa que s'han traçat els amics tarragonins.

Per referències particulars que tenim, sembla ésser que el donant del trofeu per la Décathlon provincial és la important casa que fabrica els xocolates Orthi, Piera i Bruguera, i que el trofeu es titularà Trofeu Xocolates Orthí.

Més endavant anirem informant de la marxa de la indicada organització, i així mateix publicarem el reglament que es regirà l'indicat Campionat per tal de divulgar-se més entre l'element atlètic de la província de Tarragona.

ORQUESTRINA GATTZ-HARA
J. Reynés - Tapineria, 35, 1.er

A FIGUERES

La Unió Esportiva guanya en el primer partit de Campionat per 5 a 0

Avui, al camp dels Monjos, s'ha jugat el primer partit del campionat amateur provincial, amb la victòria dels figuerencs per 5 a cap.

A la primera part, que s'ha jugat contra vent, els figuerencs han assolit quatre magnífics gols per mitjà d'En Guibernat 3 i En Sala 1.

A la segona part, anant a favor del vent, no nan sabut imposar un joc ras, com calia pel vent que feia, i sols han pogut marcar un gol per mitjà d'En Paiadeu, que ha estat magnífic d'execució.

Amb tot i la victòria local, no hem vist gaire compenetració en les línies locals.

L'equip guanyador era: Bru, Prat, Santamaria, Medina, Masdeu, Vernet, Valls, Sala, Gimbernat, Pinadell i Vila.

L'equip vençut fou: Pujades, Grau, Vicens, Serra, Martí, Radreza, Vilella, Casanoves, Corbó, Isern i Coromines.

L'arbitratge, imparcial.

A SANT POL DE MAR

C. E. Santpolenc, 2
F. C. Apolo, de Badalona, 2
(campio del seu grup 1929-30)

Fou gran l'entusiasme i interès que despertà la vinguda del F. C. Apolo, el qual arrenglerà els jugadors que recentment han compost l'equip guanyador de l'Argentona, U. E. Figueres, Popular d'Arenys, etc., que fou causa que el camp es veiés molt concorregut.

Com era fàcil preveure, resultà un adversari perillós; igual els hi passà als de l'Apolo, ja que abans de començar tingueren el gust de profetitzar uns resultats que eren ben lluny de la realitat i, segons declaracions, no es creien el C. E. Santpolenc l'adversari que han trobat.

L'encontre ha estat dur des del començament fins al final amb ràpides i alternades reaccions. El C. E. Santpolenc ha demostrat una vegada més que és ben digne de perseverar en el seu lloc d'imbatut.

A la primera part, seguint com ja hem dit un joc alternat i dur, s'acabà amb el resultat d'un a un.

Sota les ordres del senyor Castellà, s'arrengleraren els equips de la manera següent:

C. E. Santpolenc: N. Serra; Estol, Lleuger; J. Vives, S. Vives, J. Bachs; Roure, Vergés, Surroca, Tarridles i Ferrando.

F. C. Apolo: Soldevila; Roure, Sanchez; Bonet, Pérez, Guiralt Mons, Belando, Balada, Bel i Chirri.

EL CAMPIONAT GIRONI

Ahir es començà a jugar aquest torneig, el qual es regirà amb el següent calendari:

Dia 26 d'octubre
La Bisbal - Olot.
Farnés - Palamós.
Cassà - L'Escala.
Figueres - Montgrí.
Dia 2 de novembre
escala - arnés .
L'Escala - Farnés.
Montgrí - La Bisbal.
Olot - Cassà.
Palamós - Figueres.
Dia 9 de novembre
Cassà - Montgr .
La Bisbal - Figueres.
Farnés - Olot.
Palamós - L'Escala.
Dia 16 de novembre
Olot - Palamós.
La Bisbal - Cassà.
Farnés - Olot.
Figueres - L'Escala.
Dia 23 de novembre
Farnés - La Bisbal.
Palamós - Montgrí.
L'Escala - Olot.
Cassà - Figueres.
Dia 30 de novembre
La Bisbal - Palamós.
Cassà - Farnés.
Montgrí - L'Escala.
Figueres - Olot .
Dia 7 de desembre
Palamós - Cassà.
Farnés - Figueres.
L'Escala - La Bisbal.
Olot - oMntgrí.

Aquests partits es jugaran a l'esmentat camp a primer terme.

La segona volta es jugarà els dies 14, 21 i 28 de desembre de 1930, i 4, 11, 18, 25 de gener de 1931.

A REUS

Reus Deportiu, 4
U. S. Vilafranca, 0

En el terreny del Reus Deportiu, i sota l'arbitratge del collegiat català senyor Prada, tingué lloc aquest encontre.

Els equips s'alinearen de la següent manera:

REUS DEPORTIU. — Sans, Fonts, Planxadell, Margalef, Vergés, Fornés, Miró, Randuà, Domingo, Llopis i Climent.

U. S. VILAFRANCA.—Suries, Miró, Berroyes I, Gallard, Ardiaca, Feliu, Pallarès, Berroyes II, Giralt, Carreres i Ortal.

L'encontre comença amb un lleuger domini dels vilafranquins, però els locals, per mediació de Bergés, aconsegueixen sacudir-se del domini, i passen de dominats a dominadors; aquesta lleugera, encara que persistent ofensiva, no ha minvat durant toa la primera par d'aques enconre, i han aconseguit fer funcionar el marcador per dues vegades, per obra de Llopis i Randuà.

La segona part fou un veritable mirall de la primera, i continuà el persistent domini dels locals.

L'efectivitat d'aquest foren dos nous gols de Llopis, que en aquest encontre s'acredità com al millor artiller del quintet reusenc.

Així mateix cal fer esment especial del mig centre Bergés, que fou durant tot l'encontre el millo home dels vint-i-dos.

El vent que no per a—

El vent, que no parà durant tota la tarda, deslluí molt el partit, tant per la part esportiva com per l'econòmica, ja que el públic era bastant escàs.

En resum: dos punts per al Reus Deportiu, l'equip del qual si segueix amb la forma presentada ahir donarà algun disgust, i qui sap si aconseguirà el primer lloc del seu grup, ja que els vilafranquins eren els més temibles sobre el paper.

L'arbitratge, a càrrec del collegiat senyor Prada, fou bo, encara que el partit no presentà cap dificultat.

A AGRAMUNT

F. C. Agramunt, 5
F. C. Cervera, 0

Amb poca concurrència, degut al mal temps que feia, s'ha celebrat l'encontre corresponent al Torneig provincial entre cerverins i agramuntesos. El resultat final fou de 5 gols a 0 a favor dels locals.

A la segona part els de l'Agramunt han fet tres gols per mitjà de Lluelles; fruit els dos primers de dos bonics centres de Farreny; el tercer ha estat obra d'una bonica combinació entre la tripleta central.

La segona part ha alterat el marcador en dos gols més, obra el primer de Lluelles i el segon d'un cop de cap portat en un còrner, fruit de Marsà. Cal remarcar la bona actuació de Lluelles, Adell i Solà.

L'equip local estava integrat per Villalta II, Jover, Villalta I, Solà, Adell, Marsà, Santemases, Coll, Lluelles, Valls i Farreny.—*J. R.*

Butlletí comarcal

JA HI TORNEM A ESSER!

Ahir, diumenge, començà el Torneig provincial de futbol gironí, que, com cada any, té la virtut de despertar els entusiasmes futbolístics d'aquesta contrada emordanesa.

Com cada any, les emocions hi seran dotjo i els jugadors no escatimaran (igualment que el públic) els seus esforços i les seves magarrufes en bé de l'esport i de la "concòrdia".

I més ara que una abundant pluja facilitarà la creixeu dels clàssics "bolets"...

XAFARDERIES DE QUSSONA

Es diu...

Que a la darrera reunió general de la Junta de futbol dimitida es presentaren dues factures pagades, molt grosses, a nom de Garatge Elèctro-Mecànic.

* * *

Que, segons diuen, Garatge Electro-Mecànic no ha fet sortir mai per viatges els seus autòmnibus per Joventut Esportiva Guissona.

* * *

Que a la Junta nova ja hi tornem a tenir el senyoret Pandisposat a uir-se i manar.

xacontenta de la Mangaleta.

CINEMA

crítica breu de pel·lícule

CINEMATOGRAFIQUES VERDAGUER

Presenta **"El hombre i el momento"**

Protagonista: Rod La Roque, Billie Dove i Gwen Lee.

Interpretació: Ajustada.

Argument: No passa d'una mitjania.

Modalitat: Sincronitzat.

Comentari: Tan sols amb l'especificació dels factors més amunt assenyalats quedaria fet el comentari. Els noms dels artistes són prou perquè el públic senti l'interès de veure'ls en produccions sonores. Resulta però, que els admiradors surten del local de projecció sense sentir els seus ídols. L'argument d'aquesta producció és molt americà i extret d'una novella d'Elynor Glyn, no direm que literàriament no sigui novellable però cinematogràficament és una vulgaritat. Gràcies a la bellesa de Billie i a la simpatia de Rod el públic està interessat amb la trama. Presentació, acceptable.

PARAMOUNT FILM

Presenta: **"La fascinación del bàrbaro".**

Protagonistes: Georges Bancroft, Mary Astor i Frederich March

Interpretació: Excellent.

Argument: Interessant i intens.

Modalitat: Parlant i en anglès.

Comentari: Nosaltres també hem sentit veient aquesta producció la fascinació del bàrbar. En realitat, Georges Bancroft té una personalitat prou acusada i interessant per interpretar aques "rol" de gran intensitat sentimental i d'una conseqüència moral colpidora. La veu d'aquest artista, molt agradable de so i la de la seva partenaire igualment. Mary Astor, divina en el seu paper de mare amantíssima, que llcita amb l'atractiu de l'home tot cor, però inculte; i el del seu primer amor. Una bella producció presentada amb riquesa i de fotografia admirable. Hem de remarcar però, que sense aquests protagonistes el públic hauria trobat ralentida l'acció degut a què cap artista emplenaria una escena de dinamisme malgrat la lentitud com ho fa Bancroft. La personalitat d'aquest artista però, és prou accentuada perquè reeixeixi en qualsevol aspecte. Amb la paraula, totes les obres cinematogràfiques ralentiran l'acció i el públic no tindrà més remei que acostumar-s'hi.

ARICIA BRUN

EL FAMOS CANTOR DE JAZZ, DEU DE PERENNES EMOCIONS
AL JOLSON
en
CANTARE
PARA TI

Saló Catalunya
AVUI
EN ESPANYOL
DEL MISMO AUTOR DE BARRO
FOX

IRREMISSIBLEMENT
AVUI I DEMA
DARRERES PROJECCIONS DE
Cuatro de Infanteria
que es retira en pie èxit, després de SIS SETMANES, per donar compliment a compromisos adquirits per l'Empresa amb anterioritat
ES EL FILM QUE DEIXARA MES PREGON RECORD
VEGEU-LO AVUI AL
CAPITOL
Si és una exclusiva Febrer i Blai és garantia de qualitat

CINEMES

COLISEUM
Aquesta nit, a les deu:
ESTRENA
EL REY VAGABUNDO
opereta Paramount, tota en tecnicolor, per Dennis King i Jeannette Mac Donald.

CINEMA PARIS
Aquesta nit, a les deu:
ESTRENA del film totalment parlat en espanyol
La fuerza del querer
per Maria Alba i Andreu de Segurola.

ROSSELLO CINEMA
(entre Passeig de Gràcia i Rambla de Catalunya). — Telefon 76110.
FORMIDABLE PROGRAMA
Aquesta nit, a les deu:
Noticiari Fox
Cómica Fox, Profesor de natación.
i
VIEJA HIDALGUIA
per W. Baxter, Mona Maris i A. Moreno.
BAJO LA TORMENTA
Exclusiva Vda. Fius.

TEATRES

TEATRE NOVETATS
Aquesta nit, a les deu. Comiat de la companyia francesa de Fernande Albany amb la graciosa comèdia
La dame de compagnie
Demà, tarda, a riure:
Parents, amics i coneguts
Nit, i totes les nits, el triomf d'En Segarra:
LA CORONA D'ESPINES

TEATRE NOU
Companyia SAUS DE CABALLE
Director: P. SEGURA
Divo tenor: JOAN ROSSICH.
Aquesta nit, a les deu: LA VAQUERITA i l'exitàs
Paca la telefonista
Demà, tarda. Funció de gala a honor de les gentils telefonistes de Barcelona:
Paca la telefonista
Cada nit:
PACA LA TELEFONISTA

El saló de les grans exclusives
TIVOLI
AVUI
a un quart d'onze
SESSIO DE GALA
per a la presentació de
JOHN BARRYMORE
en la seva pel·lícula sonora
El general Cracl
El temperament impetuós i apassionat de
JOHN BARRYMORE
troba en la psicologia de "EL GENERAL CRACK" el personatge que millor s'adiu amb els seus formidables dots d'actor de baronívola prestància i de gest dominador.
Admirablement secundat per ARMIDA, LOWELL, SHERMAN, ANDRES DE SEGUROLA, JAQUELINE LOGAN, etc.
Superproducció WARNER BROS Vitaphone
Seleccions Cinæs
Es despatxen localitats a comptaduria, sense recàrrec, cada dia

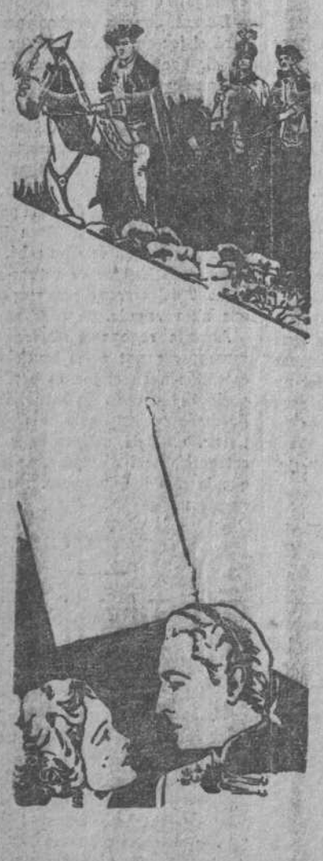

parlem-ne

Arlette Marchal, la bella actriu francesa que treballà amb Glòria Swansson en la producció "Madame Sans Gene", fent el paper de Paulina Bonaparte, va anar a Hollywood contractada per Paramount, i va haver de tornar perquè els "productors" deien que no servia gran cosa, i no li donaven papers d'importància.

Ara, amb les "talkies", Arlette torna a estar de bones, puix la Universal l'ha contractada...

* * *

... Una estadística curiosa ha demostrat que en tot el món diàriament són uns 250.000 000 de persones les que concorren als espectacles cinematogràfics...

* * *

Precisament per la Hollywood Majestic Pictures, Conrad Nagel n'ha acabat de realitzat una de parlada titulada "To Day

Teatre Català Romea
Companyia VILA-DAVI
Aquesta nit, i totes les nits. Èxit de l'any:
La veïna del terrat
Dimecres, tarda:
Creació de Maria Vila
LA DAMA DE LES CAMELIES
Dijous i diumenges, Teatre per a infants. L'obra de gran espectacle
La flor del lliri blau

PALAU MUSICA CATALANA
Orquestra Pau Casals
Demà passat, a tres quarts de deu de la nit, V concert de tardor. Obres de MOZART, BRAHMS, MORENO GANS I STRAWINSKY.
Despatx de localitats: Unió Musical Espanyola, Passeig de Gràcia, 84, xamfrà Aragó.

JOSEP GIRONES I AL. BROWN FAN FER MATCH NUL

HE DE COMENÇAR

—i que se'm perdoni, per aquesta única vegada, aquest singular—per dir que crec que el fall del match nul, donat a la topada Al Brown-Gironès, és el que en realitat corresponia al combat que trenta mil aficionats vam presenciar dimecres passat a la Monumental. Estic, per tant, conforme al fall, encara que no amb el descabdellament del combat i amb altres factors que hi estan estretament lligats.

Abans del combat les meves simpaties es decantaven pel púgil gracienc, amb el qual he tingut sempre una fe cega. Esperva, dones, que ell seria el guanyador d'aquest apassionant match, i en aquest sentit vaig expressar-me la setmana passada des d'aquest mateix lloc. Lamento de debò no haver encertat el pronòstic, però amb tot no puc deixar de reconèixer la justicia del fall. No em crec ésser altra cosa que un modest cronista, però no per això deixo de tenir el meu amor propi com el que pugui tenir el que estigui més amunt de tots els crítics de boxa del món.

Però aquest amor propi no em traïrà ni em farà dir una cosa per una altra. Aquest combat i el seu desenllaç han donat lloc a un seguit de comentaris tan diversos, que em seria molt còmode defensar les meves prediccions emparant-me amb els que pensen com jo desitjava de tot cor que succeís. Però no. Prefereixo reconèixer que em vaig equivocar que no pas prendre una actitud violent, que seria contrària a la meva manera de pensar. I una vegada aclarit aquest extrem, passaré a comentar el combat, a base dels quatre punts següents: Al Brown, Gironès, àrbitre i públic.

L'AL BROWN

és un campió de debò. Davant Gironès va tenir moments inspiradíssims. Va fer un primer round senzillament magnífic, i e diferents moments de la lluita se'ns mostrà com un púgil excepcional. A la setena represa féu gala d'unes esquivades meravelloses, i a la vuitena s'oposà a què Gironès pogués imposar el combat al cos a cos, en una forma altament espectacular i eficaç. Supera el nostre campió en tots els terrenys menys en el cos a cos, és posseïdor d'un punch formidable, i sobretot el seu joc de cames és senzillament magnífic.

Davant Gironès la seva superioritat física—envergadura i alçada—li va servir de molt. Però on es notà més la seva superioritat fou en el que fa referència a l'experiència de ring. L'Al Brown va fer coses molt bones i va tocar netament el nostre campió, però també en va fer moltes de censurables. Aquestes coses censurables són, al meu entendre, les empentes que va donar a Gironès per defensar-se dels seus atacs, els cops amb el guant obert, els donats arrepenjant-se amb una mà a les cordes del ring, les martellades, les rascades a la cara amb els cordons del guant i les vegades que va impossibilitar l'acció del nostre púgil gràcies al seu sistema d'agafar-li els braços.

Però seria pueril, com han fet alguns, de protestar de la seva constant fugida. Si el xicot va creure que la tàctica més adequada per evitar l'atac de Gironès era la que va posar en pràctica de refusar el barallar-se, trobo que va obrar molt santament i que qualsevol al seu lloc hauria fet el mateix. Ell va veure de seguida que en el cos a cos Gironès el superava? Dones molt ben fet de no voler-hi boxar. ¿Per ventura no hem vist altres púgils als nostres rings que s'han comportat d'igual manera? El mateix Micó, per no moure'ns de casa nostra, vaguanyar els seus darrers títols de campió de Catalunya i d'Espanya dels amateurs seguint la mateixa tàctica de recular constantment, deixant la iniciativa al contrari, per tal de conservar sempre la distància apropiada per collocar el cop definitiu.

Al campió del món dels galls se li han de censurar totes aquelles cosetes que he enumerat, però s'ha de reconèixer que si les vam notar tant va ésser perquè Gironès, incapaç de sortir-se del límits de la màxima correcció, no li correspongué amb la mateixa moneda. Estic cert que si l'adversari del negre hagués estat Fiix enlloc del seu company, no hi hauríem trobat tanta diferència, ja que el campió d'Europa dels galls ha posat de relleu en més d'una ocasió que fer de trampista en sap tant com el primer.

GIRONES

va fer un gran combat. Va estar valent com mai. Davant els cops que el seu adversari li collocava netament, alguns dels quals el nostre campió dels plomes va acusar, no va llà ni un moment sinó que segui atacant sempre. La iniciativa de la lluita la va prendre a la primera represa i no la deixà fins que el gong assenyalà l'acabament del darrer round. Buscà el combat al cos en tot moment, perl Brown vasaber-lo evadir bastant.

Va tenir tres o quatre rounds molt bons, en els quals s'imposà perquè la seva tenacitat li permeté ficar-se dintre la guàrdia del negre. En diferents ocasions collocà sèries a l'estòmac del seu adversari, però únicament va poder aconseguir que Al Brown es barallés amb ell, al cos a cos, a la novena represa. En aquest punt les opinions dels comentaristes tampoc no concorden. N'hi ha—els que creuen que el campió del món va donar una gran lliçó al nostre púgil—que diuen que Brown va acceptar el cos a cos per demostrar que en aquesta modalitat de joc també és una eminència.

Amb aquest parer no hi puc estar conforme. Per mi, si l'Al Brown va acceptar el combat al cos — just és dir que en aquest aspecte Gironès el va superar netament —, fou perquè estava cansat i no es veia en cor d'aguantar els dos rounds que mancaven boxant a distància.

L'inconvenient principal de Gironès va ésser la seva inferioritat de condicions físiques, ja que degut a l'alçada i l'envergadura del negre, en comptadíssimes ocasions va poder-li arribar a la cara. Si Gironès tingués les mateixes mides que el seu rival, el guanyaria sempre. Si dimecres no pogué sortir victoriós fou degut — a part l'arbitratge — als deu rounds del combat, ja que si n'hagués tingut dotze o quinze, el negre se'hauria vist apurat i hauria perdut llargament.

Els que diuen que Gironès no va fer cap bona actuació, perquè les altres vegades guanyà de molt llarg i aquesta només ha pogut fer taules, han de tenir present que d'adversari com l'Al. Brown, Gironès no n'havia tingut mai cap, ni és fàcil que en trobi gaires més.

BERNSTEIN

Monsieur Henri Bernstein es va guanyar totes les censures del públic per la seva tolerància amb el negre. Totes les illegalitats que hem enumerat, en parlar del campió del món, les va permetre el director del combat i àrbitre únic. Ell és el principal culpable que Gironès no sortís vencedor d'aquest combat. El negre, amb el consentiment de monsieur Bernstein, en va fer de tots colors, i això el va ajudar a contenir l'atac constant del gracienc. Si el director de combat s'hagués comportat conforme els reglaments disposen, Brown s'hauria vist impotent per aguantar l'empenta de Gironès.

Quant al fall, trobo que estigué encertat. Amb tot, però, cal fer constar que aquest servor, en les declaracions que va fer arribant a París, ho va dir tot al revés, i explicà que fou per la temença que el públic en fes una de sonada, que va donar match nul. Del contrari, diu que hauria atorgat la victòria a Brown ja que la seva convicció és que el negre va acumular més punts. Aquestes declaracions caldria que les Federacions les tinguessin presents. ¿Quin crèdit ens poden merèixer les decisions d'un àrbitre que posa les conveniències del públic per damunt de l'esportivitat i la justícia? Monsieur Bernstein no hauria d'arbitrar mai més a la Península i molt menys a Barcelona. A veure si ho tindrem present tots plegats.

En resum: el combat no el va descabdellar tal com devia, però tal com van anar les coses, la decisió donada era la més apropiada.

EL PUBLIC

no es va portar prou bé. Va comparèixer a la Monumental disposat a què guanyés En Gironès, i va arribar a un punt que protestava sorollosament, tant si el negre feia *fould* com si no en feia. En aquest aspecte, es va deixar portar per l'apassionament, i exagerà la nota. De vegades protestava de qualsevol futesa, sense mirar abans si hi havia raó o no per fer-ho.

La protesta amb què fou rebuda la decisió digué prou clarament quin era el desig unànime de tots. El públic volia que Gironès fos declarat vencedor, i en no ésser-ho promogué la xiulada més fenomenal que es recorda a Barcelona en qüestions de boxa. Aquest aspecte no el censuraré, perquè tot són apreciacions i cadascú era lliure de protestar del fall si li semblava que no era just.

Ara que amb el que van fer uns quants evaltats de tirar peces de deu cèntims, papers i sobretot coixinets al ring i contra el negre, no hi puc estar conforme. Es permès criticar, però no es pot tolerar cap agressió de cap mena. A més, si amb el que estaven ressentits era amb l'àrbitre, ¿per què van fer objecte de les seves ires al negre, que a fi de comptes no havia fet altra cosa que tractar d'evitar els efectes de l'atac de Gironès?

QUENSBERRY

BANYERES C V 1

EL NOU CAMIO REFORMAT
CHEVROLET
amb les rodes del darrera bessones
no té comparació
Vegeu-lo a AUTO - EQUIPS
Corts Catalanes, 499 (entre Borrell i Viladomat)

LA SELECCIÓ DEL LLENGUADOC VA BATRE LA CATALANA PER TRENTA PUNTS A TRES

Perpinyà, 26. — S'ha celebrat amb una gran concurrència l'anunciat partit de rugby internacional entre els equips representatius del Llenguadoc i de Catalunya.

La victòria ha correspost als francesos per trenta punts a tres.

La lluita ha resultat interessant i el públic ha sortit molt satisfet.

L'equip català ha efectuat una exhibició bastant discreta. Millor en la part defensiva que en l'ofensiva.

Noti-Esport.

FRONTO NOVETATS
CADA DIA
GRANS PARTITS
i
QUINIELES

CAMISERIA FITO BARCELONA
Jaume I, 11 — Tel. 1655
ESPECIALITAT A LA MIDA

MEDIAS
Llui MITGET DUBARRY és sinyal de distinció i elegància.
De venda en totes les bones botigues i gèneres de punt
DUBARRY

Marian Canyardo, campió d'Espanya, de fons per carretera

L'esplèndida forma del formidable corredor català va quedar ahir palesada d'una manera contundent. -- Montero i Sans, els més seriosos adversaris de Canyardo

Amb un brillant èxit esportiu, se celebrà ahir al matí el XXX Campionat d'Espanya per carretera, sota la fórmula dita "contra el rellotge".

El nombre d'inscrits, molt reduït en tancar-se la inscripció (deu corredors), es veié encara més limitat a l'hora de la sortida. Els corredors que es presentaren foren els següents: Marian Canyardo, Telm Garcia, Llucià Montero, J. M. Sanc, Vicents Albinyana, Francesc Llana, Sadurní Alonso i Joan Mateu. Deixaren de presentar-se Bastida i Padilla.

El traiecte a recórrer, 150 quilòmetres, passava per Esplugues, Cornellà, Castelldefels, costes de Garraf, Sitges, Vilafranca, Cubelles, Vilanova, Sitges, costes de Garraf, cap a Esplugues, amb la meta situada a la Diagonal, prop del Palau Reial.

Un títol merescudíssim

Es sens dubte l'obtingut pel gran Canyardo en la carrera d'ahir. El títol de campió d'Espanya, obtingut d'una manera tan esplèndida i diàfana, ha vingut a premiar una tasca magníficament insuperable que el nostre gran corredor ens ha brindat aquesta temporada.

Canyardo, en el moment d'arribar a la meta, classificant-se campió

reres, d'una certa importància, que s'organitzaren en diferents indrets de la Península, Marian Canyardo inscrivia sempre el seu nom entre els de primera fila. Aquesta actuació culminà en les victòries ressonants obtingudes recentment en la nostra Volta a Catalunya, en la Volta a Biscaia i... en la Volta a Llevant. Tot això fou precedit del magnífic paper representat als Campionats mundials, on baté tots els "famosos" asos francesos, i s'igualà als conceptuats com a corredors extraordinaris europeus.

Però Canyardo no tenia un títol que vingués a palesar aquesta suposada superioritat sobre els altres valors ciclistes espanyols i era discutida la seva real classe per a certa mena de carreres. Ahir, el gran corredor català, tingué cura de desmentir amb els fets tot el que es deia sobre les seves veritables facultats. La seva victòria ha estat neta, claríssima i ben merescuda.

Ja era hora, tanmateix, que Canyardo obtingués oficialment el títol de campió d'Espanya, que, indiscutiblement, per dret, feia ja molt de temps que li pertanyia.

Rebi, dones, Marian Canyardo la nostra més sincera i més sentida felicitació per aquesta nova victòria catalana, que tant d'ha favor dels nostres esportius. El títol de campió no podia estar, realment, en millors mans.

De la carrera

Les carreres contra el rellotge comporten les sortides individuals dels corredors amb intervals de temps. Efectuades les necessàries i imprescindibles operacions, el secretari de la Unió Velocipèdica Espanyola (organitzadora de la carrera), senyor Viamonte, passà llista. Seguidament es procedí al sorteig, i la sort designà el número 1 a Telm Garcia, de Madrid.

Hem de fer avinent que cada corredor té un cotxe que es dedica exclusivament i únicament a seguir la

que hem de fer informació sols podem veure un corredor, el que ens ha estat assenyalat prèviament. A nosaltres ens tocà anar amb el primer cotxe: el de Telm Garcia. Es natural, dones, que és forçà dificultós fer una relació *verídica* de l'actuació dels altres corredors que no hem pogut veure fins al final. Amb tot, hem procurat donar els màxims detalls possibles als nostres lectors, perquè poguessin recopilar algunes dades del que anava passant darrera nostre.

Quan es fa el sorteig, és per un corredor solament. Així, "de moment", cap participant sap qui té darrera seu. Les sortides, donades cada cinc minuts, foren així:

1. Telm Garcia.
2. Joan Mateu.
3. Josep M. Sanç.
4. Francesc Llana.
5. Vicents Albinyana
6. Sadurní Alonso.
7. Llucià Montero.
8. Marian Canyardo.

De manera que quan sortí aquest darrer, Telm Garcia feia 40 minuts que havia sortit, i es trobava, segons els nostres càlculs, aproximadament a Gavà.

El vent, que durant tota la nit de dissabte fou d'una gran violència, continuà bufant en les primeres hores del matí, i això contribuí, no poc, a fer més penosa la marxa dels corredors. Pel que es refereix a Telm Garcia, l'ex-campió d'Espanya, féu una bona carrera, una excellent carrera, si no hagués estat una lamentable equivocació soferta quan la prova s'acabava. Passades, ja de tornada, les costes de Garraf, se li acudí canviar la multiplicació petita que portava per una de més grossa. Aquesta operació li produí una pèrdua de dos minuts, que no pogué ja recobrar, ans al contrari, perquè degut a aquest canvi, completament inoportú, li vingué un fort cansament arribant en certs moments a donar-nos la impressió de com anava perdent el terreny tan esforçadament guanyat abans.

Aquests dos minuts perduts, com podem veure per la classificació, foren fatals pel madrileny, qui perdé un segon lloc segur. Fou una veritable llàstima.

La classificació oficial

1. M. Canyardo, 4 h. 33 m. 5 s. 2-5
2. L. Montero, 4 h. 41 m. 16 s. 1-5.
3. J. M. Sanç, 4 h. 41 m. 30 s. 4-5.
4. T. Garcia, 4 h. 42 m. 57 s.
5. F. Llana, 4 h. 43 m. 53 s.
6. V. Albinyana, 4 h. 44 m. 10 s. 3-5
7. J. Mateu, 4 h. 49 m. 19 s.
8. S. Alonso, 5 h. 1 m. 31 s. 3-5.

Els premis

Aquesta carrera constava dels següents premis:

Primer, 500 pessetes; segon, 400; tercer, 300; quart, 200; cinquè, 100.

JULIA ESPANYOL I VICENTS CEBRIAN-FERRER, FINALISTES DEL CAMPIONAT D'ESPANYA D EMIG FONS

Ahir a la tarda es correguéren al Velòdrom de Sans les semi-finals del Campionat d'Espanya darrera moto. Hi assistí força públic, atret per la qualitat i quantitat dels stayers que prenien part en les eliminatòries.

De tot el lot, quedaren classificats per a disputar la final a l'actual campió Espanyol i V. Ferrer.

Especialment el primer, féu una magnífica exhibició del que pot fer es aquesta especialitat del ciclisme. Donà la sensació de trobar-se en una forma immillorable, i això fa suposar que la topada que ha de celebrar contra Josep Cebrian-Ferrer, per a la consecució del títol de campió d'Espanya, constituirà una lluita èpica, el resultat de la qual és ben incert.

* * *

El campió J. Ferrer intentà batre el rècord dels deu quilòmetres darrera moto, sortida parada, que detenta J. Espanyol en 9 minuts, 8 segons 3-5. Féu el temps de 9 m. 10 s. 1-5, i, per tant, no aconseguí el seu propòsit.

Hem de dir, però, que, al nostre criteri, res té a veure el rècord establert per Espanyol i el de Cebrian. Quan Espanyol l'establí regien unes altres normes reglamentàries que donaven molt més avantatge a l'stayer.

De manera que per nosaltres, ahir, J. Ferrer establí un temps rècord dels deu quilòmetres sota la fórmula actual. Ara toca als altres el millorar-lo.

PERE ABELLA-MASDEU

ADQUIRIU
el vostre automòbil o camió de
Hispano-Suiza
el material de la qual
no ha d'envejar res a l'estranger,
CONTRIBUIU
a sanejar la nostra moneda depreciada.
AJUDEU
a equilibrar la nostra balança comercial.
DEFENSEU
el treball nacional assegurant el dels nostres obrers
NO PROTEGIU
innecessàriament la indústria estrangera.
Sagrera, 279 BARCELONA P. Gràcia, 20

Lavabos Cardona
Vergara, 1

Taxis Agremiació
INAUGURA el servei de TELEFON A DOMICILI sense MARCAR el TAXIMETRE, el dia
29 D'OCTUBRE DE 1930
amb el mateix obsequi en VALS en finalitzar el viatge, per valor de la meitat del que marqui el taxímetre.
TAXIS AGREMIACIO espera de la seva nombrosa i distingida clientela, el mateix que del públic en general, que sabran acollir amb simpatia el nostre oferiment.
IMPORTANT: Per a atendre amb major rapidesa aquest SERVEI, hem instal·lat línies als següents extrems de la ciutat:
GUINARDO (final del trajecte de 15 cèntims). — PLAÇA DE LESSEPS. — POBLE NOU. — SAGRADA FAMILIA. — BONANOVA. — SANS. — RONDA DE SANT PAU PLAÇA DE PALAU
Crides a la Central, núm. 35050. Oficines: Urgel, 153 ent. 2.ª

LA CURTA HISTORIA DEL JUPITER
—Quedaré a la cua? No quedaré a la cua? Quedaré a la cua?...
Si quedo a la cua, la meva existència al grup A haurà estat efímera.

Cal que defenseu el vostre cos dels rigors de l'hivern
L'hivern porta sempre una amenaça constant contra la nostra salut. Estigueu degudament preparat
El millor preventiu contra moltes malalties consisteix en un bon vestit interior de llana. Per a elegir aquest, és precís estar segur d'adquirir el millor
LA LLANA TERMOGENA DEL PIRENEUS MARCA "LA PASTORA", donarà al vostre cos una confortabilitat extraordinària i una grata sensació de benestar
LA PASTORA

DODGE BROTHERS
Automòbils, Camions i Autòmnibus
RAMBLA DE CATALUNYA, NUMERO 123